

บทความวิจัย

เรื่อง การศึกษาเชิงวิเคราะห์นวนิยายแปลเวียดนามเรื่อง ม่านมลายา

โดย

นางสาว เมธาวิ แกมกลาง

รหัสนักศึกษา 05590763

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคกลางศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2562

ลิขสิทธิ์ของอักษรศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยเรื่อง การศึกษาเชิงวิเคราะห์ทฤษฎีนิยายแปลเวียดนามเรื่อง ม่านมลายา เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา 450112 การศึกษาเอกเทศ (INDEPENDENT STUDY)

บทความวิจัยชิ้นนี้สามารถสำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับการกรุณาอย่างสูงจาก อาจารย์ ดร.นันทวัลย์ สุนทรภาระสถิตย์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิจัย ที่กรุณาให้คำแนะนำและให้คำปรึกษาตลอดจนการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างยิ่ง จนทำให้งานวิจัยในครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณอาจารย์อย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบคุณครอบครัวของข้าพเจ้าทั้งป้าป้า น้าณิรมี หม่ามี๊ คุณพ่อ คุณย่า คุณยาย แจ้ครีม น้องกันย์ ข้าวหอม ที่คอยมอบความรักและคอยถามไถ่ข้าพเจ้าอยู่เสมอ และขอบคุณเพื่อน ๆ ที่มหาวิทยาลัยโดยเฉพาะ ส้ม มาย วันจันทร์ แพรวนามิน ฟร้อง ควิน แอม และเพื่อนชั้นเรียนภาษาเวียดนามทุกคนที่คอยให้กำลังใจและสร้างเสียงหัวเราะให้กันมาโดยตลอด รวมทั้งเพื่อนสนิทตอนมัธยมศึกษาของข้าพเจ้า โดยเฉพาะ ไอซ์ ท้อป โพน เพชร ฟ้างิ่งและฟ้าอิน ที่คอยรับฟังปัญหาของข้าพเจ้าอยู่เสมอ

สุดท้ายนี้ขอบคุณสมาชิกวงเอ็นซีที เวย์วี และก๊อตเซเว่น โดยเฉพาะ อิมแจบอม จอห์นนี่ซอ จองแจฮยอน ลุคัส นาแจมิน จงฉินเล่อ ขอขอบคุณสำหรับการเป็นแรงบันดาลใจ ขอขอบคุณที่ทำให้เห็นถึงความอดทน ความตั้งใจและขอบคุณที่เป็นแรงผลักดันในการทำงานวิจัยชิ้นนี้ให้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ผู้วิจัยหวังว่า งานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจ หากมีข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาดประการใด ข้าพเจ้าก็ขออภัยไว้ ณ ที่นี้

เมธาวี แกมกลาง

ชื่อบทความวิจัย	การศึกษาเชิงวิเคราะห์นวนิยายแปลเวียดนามเรื่อง ม่านมลายา
ชื่อนักศึกษา	นางสาวเมธาวี แดมกลาง
ชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร.นันทวัลย์ สุนทรภาระสถิตย์
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา	2562

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่อง การศึกษาเชิงวิเคราะห์นวนิยายแปลเวียดนามเรื่อง ม่านมลายา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษานวนิยายแปลเวียดนามเรื่องม่านมลายาของเซียง ทู เฮื่อง ในฐานะวรรณกรรมที่มีบทบาทในการวิพากษ์วิจารณ์สังคมและการเมืองเวียดนาม โดยผลการศึกษาแบ่งเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ องค์ประกอบและแง่มุมทางการเมือง

ผลการศึกษาพบว่าในด้านองค์ประกอบเป็นวรรณกรรมที่เสนอเกี่ยวกับความรัก ซึ่งผู้ประพันธ์ได้แสดงให้เห็นว่าฝ่ายหญิงหรือภรรยาต้องการมองหาชายในอุดมคติที่อยู่ตลอดเวลา เพราะเมื่อเธอผิดหวังจากสามี เธอจึงมองหาผู้ชายในอุดมคติคนใหม่โดยที่ไม่มองข้ามข้อผิดพลาดที่สามีของเธอมี และเมื่อเธอพบกับชายในอุดมคติคนใหม่ เธอกลับต้องผิดหวังอีกครั้ง เพราะแท้จริง แล้วชายคนใหม่ก็ยังมีใจชายในอุดมคติเธอ นอกเหนือจากด้านความรักแล้วยังสามารถตีความในเรื่องอุดมการณ์ของพรรคคอมมิวนิสต์และสามารถมองเห็นถึงบริบททางสังคมและการเมืองของเวียดนามได้อีกเช่นกัน ดังจะเห็นได้จากการใช้ภาพแทนสัญลักษณ์ผ่านตัวละครหลักทั้งสามคือเงวียนและเตรินเพื่อตัวละครชายที่เป็นภาพแทนสัญลักษณ์ของระบบคอมมิวนิสต์และลินห์ตัวละครหญิงที่เป็นภาพแทนสัญลักษณ์ของประชาชนในประเทศ

ในด้านแง่มุมทางการเมือง พบว่าผู้ประพันธ์ได้แฝงการวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลเวียดนามเอาไว้เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาที่เกิดขึ้นภายในสังคมเวียดนามขณะนั้น ไม่ว่าจะเป็นการทุจริตคอร์รัปชัน การฉ้อราษฎร์บังหลวง การติดสินบนเจ้าหน้าที่และการขาดความรู้ความสามารถของผู้ผู้นำในชุมชน

คำสำคัญ : ม่านมลายา, วรรณกรรมแปลเวียดนาม , สังคมและการเมืองเวียดนาม

สารบัญ

1. บทนำ.....	1
2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย	5
3. สมมติฐานการวิจัย	6
4. ขอบเขตการศึกษา.....	6
5. วิธีการศึกษา.....	6
6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
7. ทบทวนวรรณกรรมและงานที่เกี่ยวข้อง	6
7.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์เวียดนามช่วงรวมประเทศ.....	7
7.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมเวียดนาม	8
7.2.1 ประวัติและวรรณกรรมเวียดนาม	8
7.2.2 งานที่วิพากษ์หรือแนะนำวรรณกรรมเวียดนามเรื่องมานานมายา.....	10
8. ผลการศึกษา.....	13
บรรณานุกรม.....	39

การศึกษาเชิงวิเคราะห์นวนิยายแปลเวียดนามเรื่อง ม่านมลายา

1. บทนำ

เวียดนามรวมประเทศอย่างเป็นทางการในปีค.ศ. 1976 หลังเกิดความขัดแย้งเรื่องอุดมการณ์ทางการเมืองภายในประเทศ ภายหลักรวมประเทศส่งผลให้เวียดนามต้องเผชิญกับปัญหาภายในประเทศทั้งสภาพสังคมและสถานการณ์เศรษฐกิจที่ตกต่ำ เนื่องจากประเทศที่เคยช่วยเหลืออย่างสหภาพโซเวียตและจีนนั้นลดความช่วยเหลือด้านการเงินลง เสถียรภาพของรัฐบาลจึงเริ่มคลอนแคลน ทำให้เวียดนามต้องฟื้นฟูประเทศใหม่ แต่เนื่องด้วยการเร่งรีบแก้ปัญหาด้วยมาตรการและนโยบายที่ไม่เหมาะสม ส่งผลให้ภาคการเกษตร ภาคอุตสาหกรรม และภาคการผลิตหัตถกรรมต่าง ๆ ลดลงเป็นจำนวนมากและเกิดอัตราเงินเฟ้อเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ดังนั้นในระหว่างปี ค.ศ. 1976-1980 จึงเกิดวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจอย่างเห็นได้ชัด

จากแค่ปัญหาวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจแต่กลับขยายไปถึงเรื่องทางสังคม เพราะเกิดการฉ้อราษฎร์บังหลวงขึ้น จากข้อมูลของพรรคคอมมิวนิสต์เผยให้เห็นว่า ระหว่างปีค.ศ. 1975 ถึง ค.ศ. 1985 มีสมาชิกพรรคถูกไล่ออกถึง 190,000 คน เหตุผลหลักคือถูกไล่ออกด้วยเหตุผลเรื่องศีลธรรม ดังนั้นรัฐบาลเวียดนามจึงมุ่งที่จะจัดระบบเศรษฐกิจและสังคมใหม่แต่กลับไม่ประสบผลสำเร็จ ส่งผลให้การประชุมสมัชชาครั้งที่ 6 ของพรรคคอมมิวนิสต์ได้เสนอนโยบายใหม่อย่างการปฏิรูปเศรษฐกิจโดยเหมาขึ้นมาเพื่อแก้ไขสถานการณ์ทางเศรษฐกิจและสังคมดังกล่าว

นอกจากปี ค.ศ. 1986 จะเป็นจุดเปลี่ยนที่สำคัญในประวัติศาสตร์เวียดนาม อันสืบเนื่องจากการปฏิรูปทางเศรษฐกิจไปสู่ระบบตลาดเสรีแล้ว ผลพวงจากการปฏิรูปเศรษฐกิจในปี ค.ศ. 1986 นำไปสู่กระบวนการเปลี่ยนแปลงทางวรรณกรรมที่สำคัญเรียกว่า “วรรณกรรมโดยเหมา” ซึ่งต่างไปจากวรรณกรรมเวียดนามยุคสงครามหรือวรรณกรรมแนวสังคมนิยมอย่างสิ้นเชิง เนื่องจากช่วงก่อนการปฏิรูปเศรษฐกิจประเทศเวียดนามยังต้องเผชิญกับสงคราม วรรณกรรมจึงถือเป็นส่วนหนึ่งของการต่อสู้ทางการเมืองและการทำสงคราม เพราะมีบทบาทสำคัญในการปลุกเร้าและให้กำลังใจประชาชนและทหาร ส่วนวรรณกรรมแนวสังคมนิยมมักสะท้อนให้เห็นภาพมุมมองด้านบวกต่อชีวิตและสังคม วรรณกรรมประเภทนี้จึงได้รับการสนับสนุนอย่างมากจากพรรคคอมมิวนิสต์ ในส่วนของวรรณกรรมโดยเหมาที่มีการเปลี่ยนแปลงหลายอย่างเกิดขึ้นซึ่ง

ล้วนแล้วแต่นำไปสู่โฉมหน้าใหม่ของวรรณกรรมเวียดนามที่ต่างไปจากเดิม เช่น ให้ความสำคัญกับปัญหาและความต้องการของปัจเจกบุคคลมากขึ้น เริ่มตีแผ่ปัญหาของสังคมมากขึ้น นอกจากนี้ยังเกิดการสร้างสรรค์ผลงานจากนักเขียนหน้าเก่าและหน้าใหม่ เช่น เหงียน ขาย (Nguyen Khai) เหงียน มิง โจว (Nguyen Minh Chau) มา วัน ค้าง (Ma Vam Khang) เชื่อง ทุ เอื่อง (Duong Thu Huong) เหงียน ฮุยเถียบ (Nguyen Huy Thiep) ฝาม ถิ หว่าย (Pham Thi Hoai) เป็นต้น

เชื่อง ทุ เอื่อง (Duong Thu Huong) เป็นนักเขียนชาวเวียดนามและเป็นอดีตนักเคลื่อนไหวทางการเมืองของพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม เนื่องจากในปี ค.ศ. 1990 เชื่องถูกไล่ออกจากพรรคคอมมิวนิสต์ ถูกห้ามไม่ให้เดินทางออกนอกประเทศและต้องจำคุกชั่วคราวเพราะงานเขียนของเชื่องนั้นวิพากษ์วิจารณ์การทุจริตในรัฐบาลเวียดนาม มนธิรา ราโท กล่าวว่าผลงานของเชื่อง ทุ เอื่อง สะท้อนความผิดหวังอันเกิดจากการค้นพบว่าอุดมการณ์ซึ่งครั้งหนึ่งเธอเคยยอมแม้แต่สละชีวิตของตนเองนั้นเป็นเพียงภาพลวง แม้ความสามารถในการเลือกสรรถ้อยคำและเทคนิคในการเขียนของเชื่อง ทุ เอื่อง อาจจะไม่โดดเด่นเท่ากับนักเขียนร่วมสมัยอย่าง เหงียน ฮุยเถียบ หรือ ฝาม ถิ หว่าย แต่ความโดดเด่นของผลงานของเชื่อง ทุ เอื่อง อยู่ที่การสะท้อนความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างตรงไปตรงมา ไม่ประดิดประดอยคำ ข้อความในงานเขียนของเธอสะท้อนให้เห็นถึงความเจ็บปวดที่หล่อเลี้ยงผู้เขียนทั้งความเจ็บปวดที่เกิดจากความทรงจำและความเจ็บปวดจากสภาพความเป็นจริงของภาวะปัจจุบัน แม้ว่านวนิยายของเธอมิมีเนื้อหาหลักเกี่ยวกับการค้นหาความสุขและความรักของปัจเจกบุคคลแต่ในขณะเดียวกันก็สะท้อนปัญหาของสังคมอย่างแยกไม่ออก เช่น ในเรื่อง สวรรค์ของคนตาบอด ผู้เขียนสะท้อนปัญหาแรงงานส่งออกไปยังประเทศในแถบยุโรปตะวันออก ผลพวงของการปฏิรูปที่ดิน และพฤติกรรมที่ไม่ดีของเหล่าข้าราชการและสมาชิกพรรค ส่วนในเรื่อง ม่านมายา เชื่อง ทุ เอื่อง สะท้อนให้เห็นถึงความพยายามของตัวละครที่จะใช้ตามอุดมคติแต่สภาพความเป็นจริงของสังคมไม่สามารถทำให้พวกเขาทำได้เช่นนั้น (มนธิรา ราโท, 2553:186-188)

เชื่อง ทุ เอื่องเกิดที่จังหวัดถ้ำบิ่งในปี ค.ศ. 1947 เมื่ออายุได้ยี่สิบปีเธอสมัครเป็นสมาชิกของหน่วยยุวชนของพรรคคอมมิวนิสต์ จากนั้นเธอถูกส่งไปช่วยงานที่ภาคกลางของประเทศและเธอได้เป็นผู้นำหน่วยยุวชนคอมมิวนิสต์ที่ถูกส่งไปเป็นแนวหน้าในช่วงสงครามเวียดนาม หน้าที่ของเธอคือการแสดงและร้องเพลงเพื่อให้ความบันเทิงแก่ทหารของกองกำลังเวียดนามเหนือ

รวมถึงดูแลทหารที่ได้รับบาดเจ็บ ผังศพผู้เสียชีวิต ลำเลียงอาวุธตามเส้นทางโฮจิมินห์ (Ho Chi Mink Trail) เธอใช้เวลาถึงเจ็ดปีอยู่ในป่าและอุโมงค์ Binh Tri Thien ซึ่งเป็นบริเวณที่ถูกทิ้งระเบิดมากที่สุด เธอเป็นหนึ่งในสามของอาสาสมัครสี่สิบคนที่รอดกลับมา นอกจากนี้เธอยังเป็นแนวหน้าในการโจมตีจีนที่เวียดนาม ในปีค.ศ. 1979 และเป็นปากเสียงสำคัญในด้านสิทธิมนุษยชนและการปฏิรูปประชาธิปไตย

หลังจากสงครามเวียดนามยุติลง เชื่อง ทู เอื่อง กลับไปใช้ชีวิตที่ฮานอยและทำงานเป็นนักเขียนบทภาพยนตร์ของโรงถ่ายแห่งหนึ่ง งานหลักของเธอคือผลิตภาพยนตร์เกี่ยวกับชัยชนะของสงครามเวียดนามแต่เมื่อเกิดสงครามอินโดจีนครั้งที่ 3 ขึ้น เธออาสาไปถ่ายทำภาพยนตร์เกี่ยวกับสงครามครั้งนี้ในบริเวณแนวหน้าและเขียนข่าวต่อต้านจีนและสนับสนุนการรบของเวียดนาม แต่แล้วในปีค.ศ. 1982 บทละครแนวเสียดสีของเธอกลับไม่ผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการด้านวัฒนธรรมของประเทศ

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา เชื่อง ทู เอื่อง ซึ่งมีสถานภาพเป็นทั้งทหารผ่านศึกและสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์ เริ่มมีบทบาทสำคัญในการเรียกร้องเสรีภาพในการแสดงออกทางความคิดเห็นจากรัฐบาล ขณะเดียวกันผลงานของเธออย่างวรรณกรรมเรื่อง “เรื่องราวความรักที่เล่าก่อนรุ่งสาง” ที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับเรื่องราวของการที่พรรคเข้ามาแทรกแซงความสัมพันธ์ของสามีภรรยาคนหนึ่งที่ต้องการหย่าร้างกัน ตีพิมพ์ในปีค.ศ. 1981 ได้รับความสนใจจากผู้อ่านเป็นจำนวนมากและจำหน่ายได้ถึงหนึ่งแสนเล่ม ก่อนที่จะมีการประกาศห้ามจำหน่ายและเผยแพร่จากทางวรรณกรรมเรื่องต่อมาของเธอคือ เรื่อง “การเดินทางของวัยเด็ก” และ “ม่านมายา” ตีพิมพ์ในปีค.ศ. 1985 และค.ศ. 1987 ตามลำดับ ในช่วงเวลาเดียวกัน เธอได้ดำเนินการจัดทำภาพยนตร์สารคดีอย่างลับ ๆ เกี่ยวกับเรื่องราวของผู้หญิงที่ถูกคุมขังในค่ายกักกันด้วยข้อหาเป็นปรปักษ์ต่อรัฐบาลหรืออุดมการณ์คอมมิวนิสต์แต่ไม่สำเร็จ เนื่องจากถูกสั่งห้ามจากทางการ

ต่อมาในปีค.ศ. 1988 เธอได้ตีพิมพ์วรรณกรรมเรื่อง “สวรรค์ของคนตาบอด” ที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับเรื่องราวในสมัยการปฏิรูปที่ดินในช่วงทศวรรษที่ 1950 และพฤติกรรมคอร์ปชั่นของเจ้าหน้าที่พรรค ภายหลังวรรณกรรมเล่มนี้ถูกสั่งห้ามเผยแพร่หลังจากวางจำหน่ายได้ไม่นานรวมทั้งส่งผลให้เธอถูกไล่ออกจากพรรคในปีค.ศ. 1990 และถูกจำคุกในหนึ่งปีถัดมาด้วยข้อหา

พยายามลักลอบนำเอกสารลับของรัฐบาลออกนอกประเทศ ซึ่งเอกสารนั้นเป็นต้นฉบับของวรรณกรรมเรื่อง “สงครามนี้ไม่มีชื่อ” ของเธอเอง หลักจากนั้นมีการเรียกร้องจากองค์กรนานาชาติ ทำให้เซียง ทู เอื่อง ได้รับการปล่อยตัว หลังได้รับการปล่อยตัวเธออาศัยอยู่ที่กรุงฮานอย แต่ยังคงถูกเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลคอยติดตามและสอดส่องอย่างใกล้ชิด ทำให้ในระยะหลังผลงานของเธอไม่ได้รับการตีพิมพ์ในประเทศและแม้จะมีการตีพิมพ์ในต่างประเทศอย่าง สหรัฐฯ และฝรั่งเศสแทน รวมทั้งแปลเป็นภาษาต่างประเทศ แต่การที่ผลงานไม่ได้เผยแพร่ในประเทศนั้นส่งผลให้ชื่อของเธอค่อย ๆ หายไปจากวงการวรรณกรรมเวียดนาม ในปีค.ศ. 2006 เธอเดินทางไปประเทศฝรั่งเศสเพื่อโปรโมท นวนิยายเรื่อง No Man’s Land และเธอตัดสินใจอยู่นั้นเพื่อทำงานเขียนต่อไป ภายหลังเธอได้ตีพิมพ์นวนิยายเรื่อง Itinéraire d’enfance (Journey in Childhood) และ Au Zénith (The Zenith) ในปีค.ศ. 2007 และค.ศ. 2009 ตามลำดับ ที่สำนักพิมพ์อีสรระ Sabine Wespieser Éditeur ของฝรั่งเศส

อย่างไรก็ตาม แม้การวิพากษ์วิจารณ์สภาพสังคมและการเมืองในเวียดนามจะเป็นเหตุให้งานเขียนของเธอไม่ได้รับอนุญาตให้เผยแพร่ในประเทศได้ แต่งานเขียนของเธอช่วงก่อนที่จะถูกห้ามเผยแพร่นั้นก็มีส่วนสำคัญในการปลุกกระแสวรรณกรรมในเวียดนามช่วงหลังนโยบายโดยเหมาให้มีความโดดเด่นมากยิ่งขึ้น (มนธิรา ราโท, 2553) เช่น เรื่องความหน้าไหว้หลังหลอกและความฉาบฉวยของอุดมการณ์ในสังคมกับความเป็นจริงของชีวิตประจำวันนั้นเป็นสิ่งที่ไม่มีนักเขียนคนไหนกล้าพูดถึงสิ่งเหล่านี้โดยตรงไปตรงมา

หนึ่งในผลงานของเซียง ทู เอื่องที่ได้รับความนิยมจากผู้อ่านคือ วรรณกรรมเรื่องม่านมายา (Bên kia bờ ảo vọng) ตีพิมพ์ในปีค.ศ. 1987 และได้รับความสนใจจากนักอ่านเวียดนามเป็นอย่างมาก ภายในเวลาไม่ถึงสองสัปดาห์สามารถทำยอดขายได้ถึงหกหมื่นเล่ม และเป็นปีเดียวกันกับที่พรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามบังคับให้นักเขียนและปัญญาชนที่วิพากษ์วิจารณ์ปัญหาต่าง ๆ ต้องพูดถึงแต่ความสำเร็จและคุณงามความดีของประเทศเวียดนาม แต่เซียง ทู เอื่องกลับไม่ทำเช่นนั้น เอื่องตีพิมพ์วรรณกรรมเรื่องนี้โดยการสร้างจุดเด่นให้ตัวละครตามบุคลิกลักษณะศิลปินและปัญญาชนชั้นนำของฮานอย เอื่องดำเนินเรื่องโดยการบรรยายผ่านตัวละครหลักอย่าง ลินห์ อาจารย์สาวคนหนึ่งผู้มากด้วยความดีแต่เดี๋ยวและมีอุดมการณ์ที่ยึดมั่นตั้งแต่วัยเยาว์ เธอต้องพบกับความผิดหวังเมื่อรู้ว่าสามีของเธอ เจวี่ยน ตีพิมพ์บทความด้วยถ้อยคำไปปิด สาเหตุนี้ส่งผล

ให้ทั้งสองมีปากมีเสียงกันถึงขั้นหย่าและเป็นเหตุที่ทำให้ลื่นห้พบกับ เตรี้นเฟื่อง นักดนตรีที่เธอโปรดปรานและภายหลังลื่นห้ยกย่องเขาเช่นเดียวกับสามีเก่าของเธอ แต่สุดท้ายแล้วเธอก็กลับต้องผิดหวังอีกครั้ง เมื่อพบว่าเตรีนเฟื่องนั้นกลับมามีอำนาจอีกครั้งด้วยวิธีการที่ไม่สุจริต และแม้วรรณกรรมนี้จะป็นวรรณกรรมรักแต่ผู้ประพันธ์ยังได้แฝงเนื้อหาที่วิพากษ์วิจารณ์และเสียดสีสังคมเวียดนามเอาไว้

เมื่อพิจารณาแล้ว จะเห็นว่าวรรณกรรมเรื่องม่านมลายา ที่ประพันธ์โดย เชื่อง ทุ เอื่อง เป็นวรรณกรรมประพันธ์ขึ้นจากชีวิตจริงส่วนหนึ่งของผู้ประพันธ์เอง โดยได้แสดงให้เห็นถึงภาพสะท้อนของบริบทสังคมและการเมืองเวียดนาม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการทุจริตคอร์รัปชัน การฉ้อราษฎร์บังหลวง การใช้อำนาจหน้าที่โดยมิชอบ รวมไปถึงบทละครที่เสียดสีสังคม การที่ผู้ประพันธ์เลือกนำเสนอประเด็นนี้อาจเนื่องด้วยผู้ประพันธ์มีประสบการณ์ในฐานะที่เป็นพลเมืองและอดีตนักเคลื่อนไหวทางการเมือง ทำให้ผู้อ่านสามารถมองเห็นภาพบริบทสังคมและการเมืองเวียดนามได้เป็นอย่างดี ดังนั้น อาจกล่าวได้ว่าวรรณกรรมเรื่องม่านมลายา เป็นวรรณกรรมภาพสะท้อนสังคม เพราะมีความจริงของสังคมสอดแทรกอยู่

จากที่กล่าวมาข้างต้นทำให้ผู้วิจัยใคร่จะศึกษา วรรณกรรมแปลเวียดนามเรื่องม่านมลายา ซึ่งเป็นวรรณกรรมที่ไม่เพียงแค่บรรยายเรื่องราวชีวิตของสามีภรรยาคู่หนึ่งแต่ยังแฝงไปด้วยการวิพากษ์วิจารณ์ของรัฐบาลเวียดนามในขณะนั้น และจากที่ผู้วิจัยได้ค้นคว้าทำให้ทราบว่านวนิยายเรื่องม่านมลายาในบทแนะนำหนังสือของนักวิจารณ์หลายท่าน ส่วนใหญ่มักเน้นไปที่เรื่องของวิถีชีวิต ความรัก คุณธรรมและมโนธรรมแต่ไม่ได้กล่าวถึงความเกี่ยวข้องกับประเด็นทางการเมือง ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาวรรณกรรมแปลเวียดนามเรื่องม่านมลายาอย่างละเอียดทั้งด้านองค์ประกอบและแง่มุมทางการเมือง

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษานวนิยายแปลเวียดนามเรื่องม่านมลายาของเชื่อง ทุ เอื่อง ในฐานะวรรณกรรมที่มีบทบาทในการวิพากษ์วิจารณ์สังคมและการเมืองเวียดนาม

3. สมมติฐานการวิจัย

การศึกษานวนิยายแปลเวียดนามเรื่องม่านมายาของเซื่อง ฑู เอื่อง แสดงให้เห็นภาพสะท้อนความล้มเหลวทางสังคมและการเมืองเวียดนามของพรรคคอมมิวนิสต์

4. ขอบเขตการศึกษา

ศึกษานวนิยายแปลเวียดนามเรื่องม่านมายา ของเซื่อง ฑู เอื่อง แปลโดยไกรวรรณ สีดาพอง จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์คบไฟ

5. วิธีการศึกษา

5.1 กำหนดที่มาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย สมมติฐานการวิจัย ขอบเขตการศึกษา และวิธีการศึกษา

5.2 ศึกษานวนิยายแปลเวียดนามเรื่อง ม่านมายา อย่างละเอียด

5.3 ศึกษาค้นคว้าและหาข้อมูลจากหนังสือหรือเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายแปลเวียดนามเรื่อง ม่านมายา

5.4 สรุปการค้นคว้านวนิยายแปลเวียดนามเรื่อง ม่านมายา และเสนอผลงานในรูปแบบของบทความวิจัย

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ทำให้ทราบถึงบริบททางสังคมและการเมืองในนวนิยายแปลเวียดนามเรื่องม่านมายาของเซื่อง ฑู เอื่อง

7. ทบทวนวรรณกรรมและงานที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษานวนิยายแปลเวียดนามเรื่องม่านมายา ผู้วิจัยจะกล่าวถึงเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกับการวิเคราะห์นวนิยาย ประกอบด้วย 1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์เวียดนามช่วงรวมประเทศ 2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมเวียดนาม

7.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์เวียดนามช่วงรวมประเทศ

ธีระ นุชเปียม (2537) เขียนหนังสือเรื่อง “เวียดนามหลัง ค.ศ. 1975” โดยได้อธิบายถึงพัฒนาการของสังคมนิยมเวียดนามในแง่ระบอบการปกครองหลังจากการยุติสงครามอินโดจีนใน ค.ศ. 1975 โดยเลือกปี ค.ศ. 1975 เป็นจุดเริ่มต้นของการศึกษาความเปลี่ยนแปลง เนื่องจากเป็นช่วงสำคัญสำหรับระบบสังคมนิยมเวียดนามที่ต้องพบกับความเปลี่ยนแปลงและการท้าทายสิ่งใหม่ ๆ ดังนั้นการยุติสงครามและการรวมเวียดนามเข้าเป็นปึกแผ่นเดียวกันนั้น ถือว่าเป็นการปลดปล่อยอย่างสมบูรณ์แบบที่นำไปสู่การสร้างระบบสังคมนิยมขึ้นเพื่อฟื้นฟูบูรณะประเทศและเศรษฐกิจภายในประเทศเวียดนาม

เหงียนคักเวียน (2545) เขียนหนังสือเรื่อง “เวียดนาม ประวัติศาสตร์ฉบับพิสดาร” โดยได้อธิบายถึงประวัติศาสตร์เวียดนามครอบคลุมตั้งแต่ยุคสมัยก่อนประวัติศาสตร์จนถึงต้นทศวรรษ 1990 เพื่อนำเสนอภาพและพัฒนาการประวัติศาสตร์เวียดนาม ตลอดจนแสดงให้เห็นถึงผลกระทบของการปกครองโดยต่างชาติและอธิบายถึงปฏิกริยาการต่อต้านต่างชาติของชาวเวียดนาม รวมถึงการให้ข้อมูลอย่างมีพลวัตถึงวิถีชีวิตของประชาชน ทั้งทางเศรษฐกิจและสังคมผ่านมุมมองของปัญญาชนชาวเวียดนาม

เอกสารทั้งสองเล่มถือเป็นเอกสารสำคัญในการอ้างอิงถึงประวัติศาสตร์เวียดนามในช่วงก่อนการปฏิรูปและหลังการปฏิรูปทางเศรษฐกิจ โดยธีระ นุชเปียม ได้กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการทางสังคมของเวียดนามหลังจากปี ค.ศ. 1975 ถึงต้นทศวรรษ 1990 ซึ่งให้ภาพประวัติศาสตร์ค่อนข้างละเอียดทั้งสถานการณ์ภายในและสถานการณ์ภายนอกประเทศ และเหงียน คัก เวียน ได้อธิบายประวัติศาสตร์เวียดนามตั้งแต่ยุคก่อนประวัติศาสตร์ถึงต้นทศวรรษ 1990 ซึ่งให้ภาพประวัติศาสตร์ในมุมกว้างทั้งบริบททางสังคมในแต่ละยุคสมัย ตลอดจนนโยบายช่วงก่อนและหลังการปฏิรูปเศรษฐกิจโดยเหมย

กิตติกานต์ ขันหา (2548) เขียนบทความวิจัยเรื่อง “เวียดนาม : การปฏิรูปประเทศ ด้านเศรษฐกิจ การเมือง จาก ค.ศ. 1986-2000” เพื่อศึกษาประวัติศาสตร์เวียดนามก่อนการปฏิรูปประเทศจนถึงปี ค.ศ. 2000 โดยวิเคราะห์หาปัจจัยที่ทำให้เวียดนามต้องเกิดการเปลี่ยนแปลงประเทศจากสังคมนิยมสู่เสรีนิยมผลการวิจัยพบว่าปัจจัยที่ส่งผลให้เวียดนามต้องปฏิรูปมีทั้งปัจจัยภายในและภายนอกประเทศ โดยปัจจัยภายในประเทศส่วนใหญ่เกิดจากปัจจัยความยากจน

เนื่องจากการทำสงครามที่ยาวนานและจากสภาพภูมิอากาศของประเทศ ตลอดจนความล้มเหลวของการเปลี่ยนแปลงประเทศไปสู่สังคมนิยม ส่งผลให้เกิดวิกฤติเศรษฐกิจและขาดแคลนอาหาร และปัจจัยภายนอกประเทศเกิดจากการที่ประเทศที่คอยสนับสนุนงดให้ความช่วยเหลือและกระแสโลกาภิวัตน์ที่เริ่มขยายตัวไปในนานาประเทศ

ธนันท์ บุนวรรณนา (2556) เขียนบทความวิจัยเรื่อง “วิทยานิพนธ์สาขาประวัติศาสตร์เวียดนาม ระหว่าง ค.ศ. 1985-2010 : สรรวจสถานภาพองค์ความรู้” เพื่อสำรวจองค์ความรู้เกี่ยวกับประวัติศาสตร์เวียดนามที่มีอยู่ในงานวิจัยประเภทวิทยานิพนธ์สาขาประวัติศาสตร์เวียดนามในเวียดนาม และเพื่อทำบรรณนิทัศน์ฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์สาขาประวัติศาสตร์เวียดนามให้แก่ผู้ที่สนใจศึกษาประวัติศาสตร์เวียดนามในประเด็นต่าง ๆ ได้สะดวกยิ่งขึ้น ผลการวิจัยพบว่าประวัติศาสตร์สมัยสาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนามเป็นหัวข้อเรื่องที่อยู่ในความสนใจของนักวิจัยเวียดนามมากที่สุด อนึ่ง ผลการสำรวจยังพบว่า ผลงานวิจัยแทบทุกชิ้น ส่วนใหญ่ยังคงยึดทฤษฎีมาร์กซ์-เลนิน รวมทั้งอุดมการณ์ของโฮจิมินห์ มาเป็นกรอบวิเคราะห์จนทำให้สาระสำคัญของผลงานเป็นการเขียนพรรณนาเชิงวิเคราะห์มากกว่าสร้างข้อถกเถียง หรือข้อวิพากษ์วิจารณ์ทางวิชาการ รวมถึงงานวิจัยแต่ละหัวข้อเรื่องของนักวิจัยเวียดนามมีความสอดคล้องกับบริบทการเมืองภายในประเทศเวียดนามในแต่ละช่วงเวลา

จากการศึกษาทำให้ทราบว่าบทความวิจัยทั้งสองเล่มสามารถใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ทฤษฎีเปลี่ยนแปลงเวียดนามเรื่องม่านมลายา ในด้านปัจจัยที่ทำให้เกิดการปฏิรูปประเทศและทราบถึงบริบททางสังคมของเวียดนามในช่วงก่อนและหลังการปฏิรูป

7.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมเวียดนาม

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวรรณกรรมเวียดนามสามารถแบ่งออกได้ 2 ประเภท ดังนี้ 1. ประวัติและวรรณกรรมเวียดนาม และ 2. งานที่วิพากษ์หรือแนะนำวรรณกรรมเวียดนามเรื่องม่านมลายา

7.2.1 ประวัติและวรรณกรรมเวียดนาม

มนธิรา ราโท (2553) จัดทำหนังสือเรื่อง “วรรณกรรมเวียดนามหลังปี ค.ศ. 1975 พลวัตและการเปลี่ยนแปลง” เพื่อศึกษากระบวนการเปลี่ยนแปลงของวรรณกรรมเวียดนามหลังปี ค.ศ.1975

โดยสรุปลักษณะเด่นของวรรณกรรมเวียดนามในยุคเปลี่ยนผ่านจากสงครามสู่ยุคโต๋ยเม้ย (ยุคก่อนการปฏิรูปทางเศรษฐกิจ) หรืองานเขียนที่แต่งขึ้นระหว่างปี ค.ศ. 1975 – 1986 ไว้ดังนี้

1. มุ่งสะท้อนเกี่ยวกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในยุคแห่งการเปลี่ยนแปลงอย่างตรงไปตรงมา นักเขียนเริ่มถ่ายทอดภาพของความทุกข์ยากและความเป็นอยู่ที่อดอยากของผู้คนในสังคม ซึ่งโดยรวมแล้วบ่งชี้ถึงความล้มเหลวของระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยม

2. วรรณกรรมยังเป็นส่วนหนึ่งของการบันทึกความทรงจำเกี่ยวกับสงครามที่ยังไม่จางหายไปจากความทรงจำของผู้คนซึ่งเคยเป็นส่วนหนึ่งของการสู้รบนั้น ผลงานมากมายบอกเล่าถึงเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในยุคสงครามจากมุมมองและมิติต่าง ๆ ซึ่งผู้อ่านสามารถปะติดปะต่อความทรงจำและเรื่องราวเหล่านั้นเข้าด้วยกันเป็นภาพสะท้อนสงครามขนาดใหญ่พร้อมกับภาพความเจ็บปวด ความสูญเสีย และความเสียหายร้ายแรงของผู้คนที่ต้องผ่านช่วงเวลาสงคราม

3. ลักษณะสำคัญประการหนึ่งของความแตกต่างระหว่างวรรณกรรมในยุคปี ค.ศ. 1975 – 1986 กับวรรณกรรมที่แต่งในยุคสงคราม คือ วรรณกรรมในยุคนี้โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องสั้นและนวนิยายต่างให้ความสำคัญกับเรื่องราวในชีวิตประจำวันและข้อเรียกร้องของปัจเจกบุคคลมากขึ้น

4. ในยุคนี้ได้เห็นถึงความพยายามที่จะแยกการประเมินคุณค่าทางวรรณศิลป์ออกจากอุดมการณ์ทางการเมือง รวมทั้งแสดงความต้องการที่จะปลดปล่อยวรรณกรรมออกจากอิทธิพลของแนวคิดสังคมนิยมสังคมนิยม (Socialist Realism) ซึ่งแม้ว่าจะไม่เห็นผลชัดเจนนักแต่นับได้ว่าเป็นการปูแผ้วทางไว้สำหรับวรรณกรรมเวียดนามในเวลาต่อมา

นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงวรรณกรรมเวียดนามยุคโต๋ยเม้ย หรืองานเขียนที่แต่งขึ้นระหว่างปี ค.ศ. 1986-1991 ไว้ดังนี้

ปี ค.ศ. 1986 เป็นจุดเปลี่ยนที่สำคัญในประวัติศาสตร์เวียดนาม อันสืบเนื่องจากการปฏิรูปทางเศรษฐกิจสู่ระบบตลาดเสรีไม่เพียงแต่เท่านั้น ในส่วนของวรรณคดีเวียดนาม ยังเป็นปีที่มีการเปลี่ยนแปลงหลายอย่างเกิดขึ้นซึ่งล้วนแล้วแต่นำไปสู่โฉมหน้าใหม่ของวรรณคดีเวียดนามที่ต่างไปจากวรรณคดีเวียดนามในยุคสงครามหรือวรรณกรรมแนวสังคมนิยมสังคมนิยมอย่างสิ้นเชิง อีกทั้งยัง

เป็นปรากฏการณ์ที่สำคัญที่ทุกภาคส่วนของวรรณกรรมเวียดนามพร้อมใจกันปฏิรูปตัวเองดังที่เห็นได้จากการศึกษาวรรณคดี วรรณคดีวิจารณ์ และการสร้างสรรค์ผลงานของนักเขียนหน้าเก่าและหน้าใหม่

ถ้าหากมองอย่างผิวเผิน อาจจะมองว่าการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญของวรรณคดีในครั้งนี้เป็นส่วนหนึ่งของนโยบายการปฏิรูปทางเศรษฐกิจ แต่หากพิจารณาถึงพัฒนาการของวรรณกรรมเวียดนามในยุคหลังสงคราม หรือหลังปีค.ศ. 1975 เป็นต้นมาแล้ว ก็จะเห็นถึงความพยายามอย่างต่อเนื่องของวรรณคดีเวียดนามที่จะปฏิรูปและเปลี่ยนแปลงรูปแบบและเนื้อหาของตนเอง ความสำเร็จของวรรณกรรมเวียดนามในยุคโดยเมัยเกิดจากแรงผลักดันภายในของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับแวดวงวรรณกรรมด้วย เช่นเดียวกันกับปัจจัยภายนอกอย่างการปฏิรูปนโยบายทางเศรษฐกิจที่เอื้ออำนวยต่อการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญในการกำหนดทิศทางของประเทศซึ่งมีส่วนช่วยให้วรรณกรรมปรับเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็วเพื่อสนองต่อความต้องการของผู้อ่านและปรับตัวให้เข้ากับสังคมที่เปลี่ยนไปอย่างทันท่วงทีมากยิ่งขึ้น

ดังที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่าวรรณกรรมเวียดนามระหว่างปีค.ศ. 1975-1986 ผู้ประพันธ์ส่วนใหญ่มักบรรยายให้เห็นภาพสะท้อนของสภาพเศรษฐกิจและสังคมในเวลานั้นเพื่อสะท้อนให้เห็นความทุกข์ยากของประชาชนในขณะนั้น เรื่องราวที่เกิดขึ้นในช่วงสงครามเพื่อสะท้อนภาพความเจ็บปวดและความสูญเสีย ตลอดจนให้ความสำคัญกับเรื่องในชีวิตประจำวันและความต้องการของแต่ละบุคคล และวรรณกรรมระหว่างปีค.ศ. 1986-1991 ถือได้ว่าเป็นจุดเปลี่ยนของทางสภาพเศรษฐกิจและวรรณกรรม เกิดการเปลี่ยนแปลงที่นำไปสู่ลักษณะของวรรณกรรมเวียดนามแบบใหม่ รวมถึงเป็นช่วงที่เกิดนักเขียนหน้าใหม่หลายท่านและกระบวนการเปลี่ยนแปลงของวรรณกรรมเวียดนามที่ปรากฏในหนังสือเล่มนี้สามารถนำมาประยุกต์เป็นกรอบในการวิเคราะห์บทความวิจัยชิ้นนี้

7.2.2 งานที่วิพากษ์หรือแนะนำวรรณกรรมเวียดนามเรื่องม่านมายา

แคโรล แม็คดอนเนลล์ (Carole McDonnell) (2002) กล่าวว่า นวนิยายเรื่องม่านมายาได้บอกเล่าเรื่องการเมืองผ่านความรักที่แตกสลายของผู้หญิงคนหนึ่ง ซึ่งเขียนโดยนักปฏิวัติการเมืองหญิงชาวเวียดนามผู้ซึ่งมีความมุ่งมั่นในการเคลื่อนไหวทางการเมือง รวมถึงเป็นนวนิยายเกี่ยวกับ

การทรยศ การหลอกลวงตนเองและเป็นเรื่องราวในอุดมคติที่สร้างสรรค์ขึ้นเพื่อใช้จัดการกับ ปัญหาความล้มเหลว

เหงียน คาง (Nguyen Khang) (2012) กล่าวว่า แม้ว่าจะฟังออกวางจำหน่ายแต่นวนิยายเล่มนี้กลับได้รับความสนใจจากผู้อ่านเป็นจำนวนมาก ซึ่งสิ่งที่จุดเด่นของนวนิยายเล่มนี้คือ การวิจารณ์ พฤติกรรมที่หลอกลวง ความเห็นแก่ตัว พฤติกรรมของกลุ่มบุคคลที่เป็นที่นับหน้าถือตา และอาจกล่าวได้ว่าคนเราไม่ควรนำทั้งชีวิตของเราและความสุขของเราไปให้คน ๆ เดียวหรืออยู่ภายใต้ผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่าเรา เพราะความสุขนั้นเป็นเรื่องส่วนตัว ไม่ควรขึ้นอยู่กับใคร พร้อมกันนั้นผู้แต่งยังได้เขียนโจมตีความเข้าใจผิดแบบเก่าและนั่นทำให้นวนิยายเล่มนี้เป็นที่น่าสนใจและดึงดูดผู้อ่านตั้งแต่เริ่มวางจำหน่าย

ความหมายแฝงคือ ไม่ควรให้ความสุขของเราไปอยู่ภายใต้ผู้ที่มีอำนาจหรือคน ๆ เดียว ความสุขเป็นเรื่องส่วนตัวไม่ควรขึ้นอยู่กับใคร ไม่ใช่แค่เรื่องนี้เท่านั้น ผู้เขียนยังโจมตี เกี่ยวกับความเข้าใจผิดเก่า ๆ ทำให้นวนิยายเล่มนี้น่าสนใจและดึงดูดผู้อ่านตั้งแต่เริ่มตีพิมพ์

ซูซาน ลาปีแอร์ (Suzanne Lapierre) (2019) กล่าวถึงเนื้อเรื่องในช่วงหลังสงคราม ครูสาวคนหนึ่งหมดศรัทธาในตัวสามีของตน เมื่อเธอพบว่าเขาเผยแพร่ข้อมูลชวนเชื่อเพื่อผลประโยชน์ทางการเงิน จากนั้นเธอได้พบกับนักแต่งเพลงแทนและทิ้งสามีของตน ซึ่งการตัดสินใจของทุกตัวละครจะนำพาพวกเขาไปพบกับสิ่งที่ไม่คาดคิด และสำหรับฉันทสนทนาบางบทดูเหมือนไ้อวดเกินจริง อาจจะเป็นเนื่องด้วยการแปลภาษา แต่สำหรับฉันทสนทนาแล้วหนังสือเล่มนี้เปิดมุมมองเกี่ยวกับชีวิตคนเวียดนามเหนือในช่วงทศวรรษ 1980 ได้เป็นอย่างดี

เตวียน เจริญ (Tuyen Tran) (2017) กล่าวว่า นวนิยายมานมามาเป็นการผสมผสานที่แปลกและน่าสนใจระหว่างความรักและการเมือง หนังสือเล่มนี้เขียนเสร็จในช่วงที่เวียดนามเพิ่งจะกลับมารวมกันเป็นหนึ่ง สำหรับเซียง ฑู เอื่อง ระบอบสังคมนิยมเหมือนภาพลวงตาเช่นเดียวกับความรักของหญิงสาวที่มีต่อชายหนุ่ม เธอเปรียบผู้ชายที่เธอรักเหมือนตั้งรูปปั้นแต่รูปปั้นนั้นกลับหลอกลวงและโกหกเธอ

ในส่วนการวิพากษ์วิจารณ์นี้จะไม่กล่าวถึงในส่วนของการเมืองและเซียง ฑู เอื่อง ถือได้ว่าเป็นหนึ่งในนักเขียนที่มีเอกลักษณ์เฉพาะในแวดวงวรรณกรรมเวียดนาม

จากบทวิจารณ์ที่กล่าวมา ทำให้ทราบว่าในบทแนะนำหนังสือนวนิยายเรื่องม่านมายาของนักวิจารณ์หลายท่าน ส่วนใหญ่มักจะกล่าวถึงเรื่องชีวิตความเป็นอยู่ ความรักของตัวละคร แต่ยังไม่มีการกล่าวถึงบริบททางสังคมและในแง่มุมทางการเมืองให้เห็นได้แน่ชัด

8. ผลการศึกษา

(1) ประวัติศาสตร์เวียดนาม ค.ศ. 1976 - 1986

นับตั้งแต่เวียดนามเหนือและเวียดนามใต้กลับมารวมกันเป็นหนึ่งอีกครั้ง ภาระสำคัญของรัฐบาลใหม่คือการปรับเปลี่ยนระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมในเวียดนามใต้ให้เป็นระบบแบบเศรษฐกิจสังคมนิยมเช่นเดียวกับเวียดนามเหนือ แต่ภาระดังกล่าว จะเป็นภาระหนักอึ้งสำหรับเวียดนามที่ต้องฟื้นฟูประเทศที่อยู่ในภาวะสงครามมาตั้งแต่ก่อนแบ่งประเทศ (ศรีประภา เพชรมีศรี, 2542:34) ดังนั้นเวียดนามจึงยังเผชิญกับปัญหาหลายด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านเศรษฐกิจ เนื่องด้วยตลอดระยะเวลาเกือบ 30 ปีที่ทั้งเวียดนามเหนือและเวียดนามใต้ต้องพึ่งพาความช่วยเหลือจากต่างประเทศ ทำให้ก่อนการรวมประเทศนั้นทั้งสองภาคจึงพบกับวิกฤตเศรษฐกิจอย่างหนัก ดังนั้นในปีค.ศ. 1976 จึงมีการประชุมสมัชชาพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม ครั้งที่ 4 ซึ่งถือเป็นการประชุมครั้งสำคัญที่เกิดขึ้นหลังจากที่ทั้งสองรวมประเทศกันอีกครั้งหนึ่ง โดยการประชุมครั้งนี้มีบรรยากาศค่อนข้างตึงเครียด เพราะที่ประชุมสมัชชาต้องแถลงแผนดำเนินการสำหรับแนวทางในอนาคตและพื้นฐานเกี่ยวกับการสร้างประเทศใหม่ เรียกว่า แผนพัฒนาห้าปีฉบับที่ 2 (ค.ศ.1976-1980) ซึ่งผลของการประชุม มีข้อสรุปดังนี้

ประการที่หนึ่ง เวียดนามจะยึดมั่นในแนวทางการปฏิวัติสังคมนิยม ซึ่งเน้นประการแรกคือการยึดมั่นในเผด็จการกรรมาชีพ

ประการที่สอง การสร้างเศรษฐกิจแบบสังคมนิยม สนับสนุนสิทธิในความเป็นเจ้าของร่วมกันของชนชั้นผู้ใช้แรงงาน

ประการที่สาม เน้นการดำเนินการปฏิวัติ 3 ประการแรก คือ การปฏิวัติความสัมพันธ์ทางการผลิต การปฏิวัติเทคโนโลยีและวิทยาศาสตร์ และการปฏิวัติอุดมการณ์และวัฒนธรรม

ประการที่สี่ เร่งนำประเทศให้เป็นอุตสาหกรรมแบบสังคมนิยม อันถือเป็นหลักของการเปลี่ยนผ่านไปสู่ความเป็นสังคมนิยม

ประการที่ห้า การสร้าง การผลิตแบบสังคมนิยมขนาดใหญ่ การพัฒนาวัฒนธรรมใหม่ และการสร้างคนในระบบสังคมนิยมใหม่ การล้มเลิกระบบการเอารัดเอาเปรียบ การขจัดความจนและความล้าหลังเป็นต้น (กิตติกานต์ ขยันหา, 2548:45)

แต่อย่างไรก็ตาม มาตรการดังที่กล่าวไปนั้นเป็นเพียงแค่มาตรการชั่วคราวที่ร่างขึ้นมาเพื่อใช้วางรากฐานระบบสังคมนิยมเท่านั้น เพราะในปีค.ศ. 1982 ณ การประชุมสมัชชาครั้งที่ 5 ได้แสดงให้เห็นว่าผลของการประชุมในสมัชชาครั้งที่ 4 นั้นไม่ประสบผลสำเร็จ เนื่องด้วยนโยบายตามแนวสังคมนิยมและการปฏิรูปประเทศด้วยการขจัดนายทุนและพ่อค้าคนกลาง พร้อมกับการเวนคืนที่ดินและนำกิจการต่าง ๆ จากเอกชนกลับมาเป็นของรัฐนั้น สร้างความไม่พอใจให้แก่กลุ่มคนฮวาหรือกลุ่มคนเชื้อสายจีนในโฮจิมินห์เป็นอย่างมาก เพราะส่วนใหญ่คนกลุ่มนี้มักประกอบอาชีพเป็นพ่อค้าคนกลางระหว่างบริษัทต่างประเทศขนาดใหญ่ และเมื่อนำนโยบายดังกล่าวมาปฏิบัติแล้วมันทำให้วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคนในประเทศเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับประชาชนในเวียดนามใต้ที่ผลลัพธ์ที่ไม่เป็นไปตามที่รัฐบาลคาดหวัง เพราะมีกลุ่มคนฮวาบางส่วนที่เป็นเจ้าของธุรกิจภาคอุตสาหกรรมที่ต่อต้านระบอบสังคมนิยมได้หลบหนีจากประเทศ ซึ่งมีผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศอย่างรุนแรง เนื่องจากกลุ่มคนฮวา ผู้ขาดธุรกิจขนาดใหญ่ อุตสาหกรรม และกิจการธนาคารของเวียดนามใต้ถึง 80 % ดังนั้น การทำลายธุรกิจการค้าเอกชนในภาคใต้ทั้งหมดหมายถึงว่าเครือข่ายทางเศรษฐกิจทั้งหมดหยุดชะงักไปด้วย (ศรีประภา เพชรมีศรี, 2542:39)

ถัดมาในปีค.ศ. 1978 เมื่อถึงฤดูร้อนกลับเกิดลมพายุไต้ฝุ่นอยู่บ่อย ๆ ทำให้สูญเสียข้าวไปถึงสามล้านตันและมีผลต่อประชาชนถึงหกล้านคน ทำให้เกิดผลเสียต่อต้านเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก และเนื่องจากมาตรการที่ไม่เหมาะสม นโยบายที่ผิดพลาด และการรณรงค์อย่างเร่งรีบเกี่ยวกับการจัดตั้งสหกรณ์การเกษตร ส่งผลให้บริเวณชนบททางภาคใต้ได้รับผลกระทบอย่างมาก ส่วนการเกษตรกรรม อุตสาหกรรม และการผลิตหัตถกรรมต่าง ๆ ก็ลดลงอย่างมาก อัตราเงินเฟ้อเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว ก่อให้เกิดความยากจนของประชาชนทุกชนชั้น โดยเฉพาะข้าราชการและคนงานของรัฐวิสาหกิจ แต่กลับมีกลุ่มพวกค้ำของเถื่อนและฝ่ายจัดการที่คอโกงกลับร่ำรวยอย่างรวดเร็ว ดังนั้นจึงเกิดความไม่พอใจเพิ่มมากขึ้นและความชอบธรรมของระบอบเริ่มคลอนแคลนและสถานการณ์กลับเลวร้ายขึ้น เพราะในเดือนธันวาคมปีเดียวกันนั้น เกิดการโจมตีอย่างรุนแรง

จากทั้งกองทัพของพอลพตที่ชายแดนของจังหวัดเตียนญ เรียกว่า สงครามกัมพูชา-เวียดนาม โดยกองทัพจากจีนพยายามเลียบเข้าชายแดนภาคเหนือของเวียดนาม สาเหตุเกิดจากเมื่อต้นทศวรรษ 1970 อุณหภูมิทางการเมืองของเวียดนามและจีนไม่ลงรอยกันอย่างเห็นได้ชัด จึงนำไปสู่สงครามชายแดน โดยกองบัญชาการสูงสุดของเวียดนามได้วางยุทธวิธีสกัดกั้นกองทัพพอลพตในชายแดนภาคตะวันตกเฉียงใต้และขณะนั้นกองทัพเวียดนามได้เข้าเป็นแนวร่วมฝ่ายหน้าเพื่อปลดปล่อยชาติกัมพูชา กองทัพเวียดนามเข้าบุกโจมตีขานใหญ่ ผลคือกรุงพนมเปญได้รับการปลดปล่อยในเดือนมกราคม ค.ศ. 1979 และสามารถตั้งรัฐบาลใหม่ได้ด้วยความสนับสนุนจากเวียดนาม ถัดมาในเดือนกุมภาพันธ์ เกิดสงครามอินโดจีนครั้งที่ 3 คือ กองทัพจีนเข้าโจมตีจังหวัดตามเขตชายแดน รัฐบาลเวียดนามจึงต้องออกกฎหมายเกณฑ์ทหาร และท้ายที่สุดกองทัพจีนถูกตำหนิจากมติสาธารณชนทั่วโลก ทำให้ต้องยุติปฏิบัติการทางทหารในปลายเดือนมีนาคม แม้ว่าปัญหาทางการทหารจะสิ้นสุดลงแต่ในขณะเดียวกันเวียดนามกลับต้องเผชิญกับปัญหาทางเศรษฐกิจที่เลวร้ายยิ่งขึ้น เพราะต้องให้ความช่วยเหลือกัมพูชาในทุก ๆ ด้าน ทั้งอาหาร ยารักษาโรค บุรณะเส้นทางคมนาคม ช่วยเหลือทางการแพทย์ ส่วนในเขตต่าง ๆ ที่เคยถูกจีนรุกรานและทำลายไปนั้นต้องบูรณะใหม่เช่นเดียวกัน ต่อมาในเดือนสิงหาคม ที่ประชุมของคณะกรรมการกลางของพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามได้ยอมรับความล้มเหลวทางเศรษฐกิจ และใช้มาตรการประกันผลประโยชน์ของครอบครัวและกรรมกรทั้งหลายที่ได้เสียสละเพื่อประโยชน์ของรัฐและส่วนรวม มีการวิจารณ์อย่างหนักหน่วงเกี่ยวกับการฉ้อราษฎร์บังหลวงที่ขยายตัวอย่างรวดเร็วในหมู่ข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของพรรค

ในระยะสุดท้ายของแผนห้าปี ฉบับที่ 2 (ค.ศ.1976-1980) ปรากฏความล้มเหลวทางเศรษฐกิจอย่างเห็นได้ชัด เช่น ด้านการผลิตอาหารคาดการณ์ไว้ที่ 21 ล้านตัน แต่กลับผลิตได้เพียงแค่ 14.4 ล้านตัน หรือการที่เวียดนามต้องสั่งสินค้าเข้าประเทศเป็นจำนวนมากแม้ว่าสงครามจะสงบลงแล้ว และในด้านอุตสาหกรรมก็ขาดแคลนเงินทุน วัตถุดิบ และพื้นฐานด้านเทคโนโลยี ทำให้โรงงานไม่สามารถทำผลผลิตออกมาได้อย่างเต็มที่ ดังนั้นท่ามกลางสภาพแวดล้อมการจัดการทางเศรษฐกิจที่ไร้ประสิทธิภาพ การจัดการราคาสินค้า ค่าจ้างและระบบเงินในค.ศ.1981 ทำให้เกิดภาวะเงินเฟ้อ และเนื่องด้วยปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในช่วงแผนห้าปี ฉบับที่ 2 (ค.ศ.1976-1980) นั้น ส่งผลให้รัฐบาลยังไม่สามารถประกาศใช้แผนพัฒนาฉบับต่อไปได้ จากที่

ต้องประชุมสมัชชาครั้งที่ 5 ในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1981 ต้องเลื่อนมาเดือนมีนาคม ค.ศ. 1982 ในการประชุมครั้งนี้มีการพิจารณาที่จริงจังและยอมรับต่อความล้มเหลวอย่างรุนแรงจากการประชุมสมัชชาพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามครั้งที่ 4 ในที่ประชุมสมัชชาได้ร่วมกันประเมินสถานการณ์จากการประกาศใช้แผนห้าปี ฉบับที่ 2 นี้ โดยรัฐบาลจำเป็นต้องปรับเป้าหมายต่าง ๆ ให้ต่ำลง ใช้ทุนที่เหลืออยู่อันน้อยนิดสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่จำเป็นจริง ๆ เท่านั้น และมีมติว่าต้องปรับเปลี่ยนใหม่ทั้งหมดหรือควรรยกเลิกแผนพัฒนาฉบับนี้ การถกเถียงดำเนินการอยู่หลายเดือน การปรับเปลี่ยนด้านเกษตรกรรมให้เป็นไปตามลัทธิสังคมนิยมนั้น ต้องดำเนินไปอย่างระมัดระวังและเหมาะสมกับสมรรถนะของผู้บริหารสหกรณ์ มีการเปิดโอกาสให้ภาคเอกชนและแม้กระทั่งส่วนของนายทุนเข้าร่วมในการพัฒนาเศรษฐกิจของชาติ (เขียน ธีระวิทย์, 2542:87) ทำให้แผนพัฒนาห้าปี ฉบับที่ 3 (ค.ศ. 1981-1985) มีระยะเวลาดำเนินงานตามแผนพัฒนาได้เพียงแค่ 3 ปีเท่านั้น

ในแผนพัฒนาห้าปีฉบับที่ 3 นี้ได้วางเป้าหมายเพื่อตอบสนองความจำเป็นพื้นฐานด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะด้านอาหาร และดำเนินการเปลี่ยนโครงสร้างสังคมเวียดนามใต้ให้เป็นสังคมนิยมควบคู่ไปกับการเสริมสร้างพื้นฐานสังคมนิยมในเวียดนามตอนเหนือ โดยในช่วงต้นของการปรับเปลี่ยนโครงสร้างสังคมให้เป็นสังคมนิยมนั้นมีการใช้นโยบายและมาตรการใหม่ ๆ เพื่อตอบสนองต่อความต้องการนี้ โดยเฉพาะการผลิตอาหารให้เพียงพอต่อการพึ่งพาตนเอง มีการนำเอามาตรการอย่างระบบสัญญาเหมาในการผลิต การปรับปรุงวิธีการทางเกษตรและการปรับปรุงระบบการบริหารมาใช้อย่างกว้างขวาง แต่แม้ว่าการค่อย ๆ นำเอานโยบายเหล่านี้มาปรับใช้จะส่งผลดีอยู่บ้าง แต่ขณะเดียวกันนั้นมันกลับส่งผลเสียอีกเช่นกัน เพราะเกิดสถานะเงินเฟ้อ เนื่องจากปริมาณสินค้าไม่เพียงพอต่อความต้องการและเกิดความเหลื่อมล้ำทางสังคมมากขึ้น เพราะกลุ่มชาวนาในสหกรณ์ กลุ่มคนอุตสาหกรรมหรือแม้กระทั่งกลุ่มพนักงานในบริษัทเอกชนที่มีรายได้เพิ่มขึ้นจากโบนัส ค่าตอบแทนหรือผลกำไรจากการขายผลผลิตส่วนเกินให้รัฐตามระบบสัญญาเหมา รายได้ของคนกลุ่มนี้ทำให้เกิดภาวะเงินเฟ้อสูงขึ้นมาก พร้อมกับการขยายตัวของตลาดมืด ส่งผลกระทบบ้างไปยังผู้ที่ไม่ได้รับผลประโยชน์อย่างข้าราชการและพนักงานของรัฐที่มีรายได้ต่ำเป็นอย่างมาก

สำหรับการวางแผนของแนวทางแผนพัฒนาห้าปี ฉบับที่ 4 (ค.ศ.1986-1990) มีการประชุมเมื่อเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1985 ปัญหาและข้อจำกัดต่าง ๆ ของการปฏิรูปในครั้งที่ผ่านมารวม

ปรากฏชัดขึ้น ทำให้มีการประกาศการเปลี่ยนแปลงขั้นพื้นฐานขึ้น เช่น ในเดือนกันยายน ค.ศ. 1985 มีมาตรการใหม่ทางการเงิน คือประกาศใช้ธนบัตรใหม่ ที่มีค่าเงินมากกว่าเงินเก่าถึง 10 เท่า แต่ผลลัพธ์กลับไม่เป็นดังที่คิดไว้ เพราะเกิดภาวะเงินเฟ้ออย่างรุนแรงอีกครั้ง ถัดมาในการประชุมรัฐสภาในเดือนธันวาคม 1985 มีรายงานว่า จุดมุ่งหมายที่จะจัดระบบเศรษฐกิจและสังคมตามที่ประชุมสมัชชาครั้งที่ 5 ของพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามที่ได้กำหนดไว้นั้น ไม่ประสบความสำเร็จ

ในการเตรียมการประชุมครั้งที่ 6 ของพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม ตลอดปีค.ศ. 1986 ดำเนินการภายใต้บรรยากาศที่แตกต่างจากการประชุมสมัชชาในครั้งก่อน ๆ เพราะหน่วยงานต่าง ๆ ของพรรค หรือของสหภาพแรงงานค้ำทั้งหลาย ฝ่ายทหารและคณะกรรมการแนวร่วมปฏิวัติได้นำปัญหาที่ผ่านมามาตั้งหลายประเด็น มาถกเถียงกันอย่างละเอียด มีการให้คำแนะนำและเสนอแนะจากผู้ที่มีตำแหน่งสูงและจากข้อมูลที่มีอยู่ทั้งหมดนั้น ทำให้ผู้นำพรรคต้องแก้ไขร่างรายงานทั่วไปที่คณะกรรมการในโซเวียตเคยได้ร่างไว้ และเมื่อถึงเดือนธันวาคม ปีเดียวกันนั้น ได้เปิดประชุมสมัชชาของพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามครั้งที่ 6 และแต่งตั้งเลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์คนใหม่พร้อมทั้งเสนอนโยบายใหม่อย่างการปฏิรูปเศรษฐกิจโดยเหมยเพื่อนำมาใช้ ปรับเปลี่ยนโครงสร้างเวียดนามใหม่อีกครั้ง ซึ่งเนื้อหาสาระสำคัญของนโยบายนี้ คือ

1. ให้การดำเนินด้านเศรษฐกิจเป็นไปตามแบบประชาธิปไตย (ซึ่งคือการลดการผูกขาดโดยรัฐลง)
2. ปรับเปลี่ยนระบบการบริหารโดยการวางแผนแบบรวมศูนย์อย่างเบ็ดเสร็จ เป็นระบบกลไกตลาดซึ่งมีการควบคุมของรัฐโดยระบบกฎหมายและมาตรการอื่น ๆ
3. เปลี่ยนจากการพัฒนาเศรษฐกิจภาครัฐและสหกรณ์ขนาดใหญ่ มาเป็นการพัฒนาเศรษฐกิจให้มีหลากหลายรูปแบบ
4. ยกเลิกระบบจัดสรรเครื่องมือและปัจจัยการผลิต และอุปถัมภ์เกื้อกูล หันมาใช้กฎแห่งคุณค่าในการผลิตสินค้าและการทำงานบุคคลบัญชีกันเอง
5. ปรับการทำธุรกรรมกับต่างประเทศให้เป็นไปตามแนวทางของการเปิดกว้างกับประเทศต่าง ๆ แบบทวิภาคีและพหุภาคีในหลายรูปแบบ (เซียน ธีระวิทย์, 2542:90)

นับตั้งแต่เดือนธันวาคม ค.ศ. 1986 เมื่อนโยบาย “Doi Moi” หรือการปรับเปลี่ยนระบบเศรษฐกิจได้รับการรองรับอย่างเป็นทางการในการประชุมสมัชชาใหญ่พรรคคอมมิวนิสต์แห่งเวียดนามครั้งที่ 6 (Communist Party Congress) เศรษฐกิจเวียดนามมีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากจนเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่า ความสำเร็จในการปฏิรูปทางเศรษฐกิจของเวียดนามนับเป็นการ “เปลี่ยนแปลงระบบ” เศรษฐกิจก็ได้ (ศรีประภา เพชรมีศรี, 2542:2-3)

แต่แม้การปฏิรูป “โด่ยเหมย” (Doi Moi) จะมีส่วนเพิ่มผลผลิตได้มาก แต่เวียดนามก็ยังมีปัญหาเรื่องการกระจายรายได้อันไม่เป็นธรรม มีผู้ศึกษาค้นพบว่า การผลิตข้าวส่งออกนอกประเทศนั้น ชาวนาผู้ปลูกข้าวได้ส่วนแบ่งเพียง 16% พ่อค้ารายย่อยได้ 9% โรงสีและพ่อค้าขายส่งได้ 16% ผู้ส่งออกข้าวได้ 15% รัฐวิสาหกิจได้ 44% (Far Eastern Economic review, 1997:31) ปัญหานี้แก้ได้ไม่ถนัดนัก ทำให้รัฐวิสาหกิจที่เข้ามาเกี่ยวข้องอยู่กับกระบวนการผลิตและส่งออกข้าวจึงได้ส่วนแบ่งมาก ปลอมโยให้เกษตรกรได้ส่วนแบ่งน้อยและยากจนต่อไป ปัญหาพื้นฐานคือ พรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามมีความเชื่อในทางทฤษฎีว่า รัฐวิสาหกิจทำเพื่อประชาชนทั่วประเทศ (เขียนธีระวิทย์, 2542:92)

(2) ภูมิหลังวรรณกรรมเรื่องม่านมายา

ม่านมายา เป็นวรรณกรรมที่ประพันธ์โดย เชื่อง ทุ เฮือง นักเขียนหญิงชาวเวียดนามและอดีตนักเคลื่อนไหวทางการเมืองของเวียดนาม เธอมีบทบาทสำคัญในการเรียกร้องเสรีภาพในการแสดงออกทางความคิดเห็นจากรัฐบาล ขณะเดียวกันผลงานของเธออย่างวรรณกรรมเรื่อง “เรื่องราวความรักที่เล่าก่อนรุ่งสาง” ตีพิมพ์ในปีค.ศ. 1981 ได้รับความสนใจจากผู้อ่านเป็นจำนวนมากและจำหน่ายได้ถึงหนึ่งแสนเล่ม ก่อนที่จะมีการประกาศห้ามจำหน่ายและเผยแพร่ทางการเมือง วรรณกรรมเรื่องต่อมาของเธอ คือเรื่อง “การเดินทางของวัยเด็ก” “ม่านมายา” และ “สวรรค์ของคนตาบอด” ตีพิมพ์ในปีค.ศ.1985 ค.ศ.1987 และค.ศ.1988 ตามลำดับ แต่ในปีค.ศ. 1991 เธอถูกจำคุกด้วยข้อหาพยายามลักลอบนำเอกสารลับของรัฐบาลออกนอกประเทศ ซึ่งเอกสารนั้นเป็นต้นฉบับของเรื่อง “สงครามนี้ไม่มีชื่อ” ของเธอเอง ภายหลังเธอได้รับการปล่อยตัว แต่ยังคงถูกเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลคอยติดตามและสอดส่องอย่างใกล้ชิด ทำให้ในระยะหลังผลงานของเธอไม่ได้รับการตีพิมพ์ในประเทศแม้จะมีการตีพิมพ์ในต่างประเทศอย่าง สหรัฐฯและฝรั่งเศสแทน

รวมทั้งแปลเป็นภาษาต่างประเทศ แต่การที่ผลงานไม่ได้เผยแพร่ในประเทศนั้นส่งผลให้ชื่อของเธอค่อย ๆ จางหายไปจากวรรณกรรมเวียดนาม

ในปีที่ผู้ประพันธ์ตีพิมพ์วรรณกรรมเล่มนี้ เป็นปีเดียวกันกับที่รัฐบาลเวียดนามออกมาเรียกร้องและบังคับให้บรรดานักเขียนและพนักปัญหาชน พุดถึงแต่ความสำเร็จและวีรกรรมของชนชั้นนำและห้ามวิพากษ์วิจารณ์การทำงานของรัฐบาล แน่แน่นอนว่านักเขียนและศิลปินเวียดนามบางส่วนยอมทำตามความต้องการของรัฐบาล แต่ไม่ใช่กับเชื่อง ทู เอื่อง เธอตีพิมพ์วรรณกรรมเล่มนี้ผ่านการบรรยายถึงชีวิตรักของหญิงสาวที่หย่าขาดกับสามี เพราะเขาทรยศต่ออุดมการณ์ที่มีร่วมกัน โดยผู้ประพันธ์ได้บรรยายเรื่องราวถึงชีวิตส่วนตัวและความรักหลังแต่งงาน ที่เคยเป็นสิ่งต้องห้ามในสังคมเวียดนาม และพลังทางการเมืองของนวนิยายปะทุเป็นคู่ขนานระหว่างการเลิกเพื่อฝันของนางเอกกับความรู้สึกของผู้ประพันธ์เอง เพราะเธอถูกทรยศโดยพรรคที่คนรุ่นเธอเสียเวลาช่วงวัยเยาว์ช่วยให้ขึ้นสู่อำนาจ เช่นเดียวกับงานในชิ้นก่อน ๆ เอื่องสร้างจุดเด่นให้แก่ตัวละครตามบุคลิกลักษณะของศิลปินและปัญญาชนชั้นนำของฮานอย ในม่านมายา เธอตีแผ่ผู้ซึ่งทรยศเพื่อนร่วมงานด้วยการสมคบกับพรรคปราบปรามขบวนการปฏิรูปทางวรรณกรรม ตัวอย่างเด่นชัดที่สุดคือ เตรินเฟื่อง นักแต่งเพลงผู้ตลบตะแลง ซึ่งล่อลวงและทรยศผู้หญิงนับไม่ถ้วน และใช้การแต่งงานที่ปราศจากความรัก แต่มีเล่ห์เหลี่ยมทางการเมืองเพื่อให้ได้มาซึ่งอำนาจและอภิสิทธิ์ในกลุ่มแกนนำของพรรคโดยไม่ละอายแก่ใจ สำหรับผู้อ่านเวียดนามแล้ว การทรยศคนรักและเพื่อนศิลปินของนักแต่งเพลงผู้มีเสน่ห์นั้น สะท้อนให้เห็นถึงการหลอกลวงของพรรคและจากนั้นก็ทอดทิ้งคนรุ่นเดียวกับตน (นี่น่า แมคเฟอร์สัน, ม.ป.ป)

(3) ภาพสะท้อนสังคมเวียดนามจากวรรณกรรมเรื่องม่านมายา

ในวรรณกรรมเรื่องม่านมายา นอกจากโครงเรื่องจะบรรยายเกี่ยวกับชีวิตรักของสามีภรรยาคู่หนึ่งแล้ว ผู้ประพันธ์ยังได้แฝงการวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลเวียดนามเอาไว้ เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงปัญหาที่เกิดขึ้นภายในสังคมเวียดนามขณะนั้น ไม่ว่าจะเป็นการทุจริตคอร์รัปชัน การฉ้อราษฎร์บังหลวง หรือการติดสินบนเจ้าหน้าที่ ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

(3.1) การทุจริตคอร์รัปชัน

ประเทศเวียดนามเป็นประเทศที่ได้รับการจับตามองมากที่สุดในอาเซียน เนื่องจากมีอัตราความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจค่อนข้างสูง อย่างไรก็ตาม มาตรการ CPI (Corruption Perception Index : ดัชนีการรับรู้การคอร์รัปชัน) ปี 2558 มีเพียง 31 คะแนน สะท้อนให้เห็นถึงความโปร่งใสของรัฐบาลพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามในสายตาของประชาชนในประเทศว่ายังอยู่ในระดับต่ำเช่นกัน (โชคสุข กรกิตติชัย, 2559:3) และการทุจริตคอร์รัปชันในสังคมเวียดนามที่ผู้ประพันธ์ถ่ายทอดผ่านเนื้อหานี้ มีหลายรูปแบบ ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

“...เงวี่ยนยืม ลอกสแตมป้อออก แล้วเปิดฝาแบบบานพับอย่างระมัดระวัง ซุกอยู่กับบู กាំมะหยี่สีดำลึกลับคือนาฬิกาผู้หญิงที่ติดอยู่บนกำไลทองแวววาว...”

(ม่านมายา,2530:171)

“...ผมนับเพชรได้สี่สี่เม็ด เหมาะกับพวกเศรษฐีจริง ๆ ก็อย่างที่คุ้นได้เห็น นายเฮียนนี่ไม่ตระหนี่เลยกับการติดสินบน...”

(ม่านมายา,2530:171)

“...เขาแนะนำตัวเองว่าเป็นตัวแทนเพื่อนร่วมงานและคนขับรถในแผนกของเฮียนแท้นท์เฮียน เขาบอกผมว่าทุกคนรักและนับถือหัวหน้า และเสียใจกับความผิดพลาดที่เขาได้ทำ แต่ว่าเขาเป็นคนเก่งที่ต่อสู้อย่างกล้าหาญเพื่อการปฏิวัติ เขามีข้อดีมากกว่าข้อเสียมากนัก และมวลชนร่วมใจกันสวดมนต์ให้เขาได้กลับมาเป็นหัวหน้าแผนกตามเดิม จบแล้ว เขาก็เสนอให้ผม ไม่ใช่สิ เขาว่าเขาอยากจะให้เพื่อนสาวของผมของกำนัน...” ตรุงกล่าว

(ม่านมายา,2530:172)

“...นายเฮียนเรียกหลานชายมาหาและสั่งให้เขาขายชั้นบนของบ้านป่าทั้งห้าห้อง เพื่อเอาเงินสดมาติดสินบน”

(ม่านมายา,2530:175)

จากข้อความที่กล่าวมา เห็นได้ชัดว่าสังคมเวียดนามมีการติดสินบนเพื่อช่วยให้ทำการทุจริตสำเร็จลุล่วงไปได้ เห็นได้จากการที่เฮียนสั่งให้ชายห้องทั้งห้าห้องในบ้านเพื่อนำเงินมาติดสินบนหรือแม้แต่การที่เพื่อนร่วมงานของเฮียนนำนาฬิกาข้อมือไปให้ตรง

นอกจากนี้ยังในระบบราชการเวียดนามยังปรากฏการทุจริตอีกรูปแบบหนึ่ง คือการใช้บทความหรือข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์เพื่อหาผลประโยชน์ให้แก่ตน ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“...ผมนี้เอง ได้รับเกียรติเขียนบทความสรรเสริญอาชญากร ซึ่งจะช่วยให้เขารับโทษเบาและถ้าเป็นไปได้ก็ทำให้เขาเป็นพระเอก แจ๋ว ทำดี คุณรู้มั๊ย เป็นมาอย่างไร ทำไมบรรณาธิการบริหารที่รักถึงให้ความสำคัญกับตัวละครตัวนี้มากนัก...”

(มานมามา,2530:166)

“...เฮียนใช้กลยุทธ์นี้กับพรรคพวกทั้งหมดแหละ ของขวัญวันตรุษ เงินกู้ทำศพหรือแต่งงาน สินเชื่อเมื่อใครคนหนึ่งต้องการซื้อที่ดินหรือปลูกบ้าน เฮียนจำหน่ายสินค้าของรัฐเพื่อซื้อ ‘หุ้่น’ กับคนมีอำนาจ โดยใช้ข้ออ้างเพื่อประชาสัมพันธ์หน่วยงานของตน แต่เท่าที่บรรณาธิการเกี่ยวข้อง ผมคิดว่าเฮียนอาศัยความเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เยาว์วัย อย่างที่พี่ว่าแหละ มันเป็นแค่อีกกรณีหนึ่งของความป่วยไข้ทางอารมณ์ในชาติของเรา...”

(มานมามา,2530:166)

จากข้อความที่กล่าวมา สะท้อนให้เห็นว่าระบบราชการเวียดนามมีการฉ้อราษฎร์บังหลวงเพื่อนำเงินส่วนนั้นไปสร้างประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือมีการติดสินบนเพื่อให้ตนรอดจากการถูกลงโทษ ซึ่งจะเห็นได้จากตัวอย่างแรกที่หากตัวละครเขียนบทความสรรเสริญอาชญากรเท่ากับว่าเขาจะช่วยให้ผู้กระทำผิดได้พ้นโทษ หรือจากตัวอย่างที่สองที่กล่าวว่าเฮียนอาศัยความเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เยาว์วัย อาจกล่าวได้ว่าตัวละครอย่างเฮียนอาศัยความเป็นเพื่อนกับบรรณาธิการโดยขอความช่วยเหลือด้วยการตีพิมพ์บทความสรรเสริญตน เพื่อให้ตนเองรอดพ้นจากความผิดนอกจากตัวอย่างข้างต้นแล้ว ยังมีการทุจริตคอร์ปชั่นที่คล้ายคลึงกับตัวอย่างข้างต้น ดังนี้

“สองสามครั้งแรกที่ผมเขียนบทความอย่างนั้น ผมรู้สึกสลดใจ สับสน สงสัย ผมต่อต้านคัดค้าน ต่อมาผมก็เริ่มมองเห็นว่าการบูชาความสำเร็จนี้รับใช้ประโยชน์ของคนบางกลุ่ม พวกเขาเพาะเลี้ยงมันขึ้นมาด้วยการโกหกไร้ยางอาย ทุกครั้งที่ใครคนหนึ่งได้รับรางวัล สังคมก็ถูกผลักดันให้ยิ่งขึ้น แต่การจะตอบโต้และเอาชนะพวกเขา เราต้องมีกองทัพ รถถัง และซีปนาวู ผมเป็นเพียงทหารเลว มีแค่ปืนซีเคและกระสุนนิดหน่อย”

(ม่านมายา,2530:16)

จากข้อความที่กล่าวมา สะท้อนให้เห็นว่าสังคมเวียดนามมีการทุจริตในระบบราชการหรือในกลุ่มชนชั้นนำ เพื่อให้ตนไม่เสียผลประโยชน์และไม่มีใครสามารถคัดค้านการทุจริตจากกลุ่มชนชั้นนำได้ เพราะไม่มีอำนาจมากพอ เห็นได้จากการที่ตัวละครเริ่มเขียนบทความที่โป่งพอง เขารู้สึกละอายใจที่ต้องตีพิมพ์บทความที่ไม่เป็นจริงให้ประชาชนรับรู้ แต่เมื่อเขียนไปได้สักระยะเขาก็กลับพบว่าการกระทำของเขานั้นสร้างผลประโยชน์ให้แก่ตน เพราะยิ่งเขาประจบประแจงผู้มีอำนาจได้มากเท่าไร เขาจะได้ผลประโยชน์กลับมาเท่านั้น ดังนั้นการกระทำเช่นนี้ เมื่อเริ่มทำเป็นประจำ สังคมก็ยิ่งเสื่อมโทรมมากยิ่งขึ้น แต่หากจะต่อต้านการกระทำนี้ ชนชั้นอย่างตัวละครก็ไม่สามารถทำได้เพราะเขาไม่มีอำนาจทัดเทียมพอที่จะต่อกรกับพวกชนชั้นนำในสังคม และนอกจากตัวอย่างข้างต้นแล้ว ยังมีอีกหนึ่งตัวอย่างที่แสดงให้เห็นว่าผู้มีอำนาจสามารถกดขี่กลุ่มคนที่อยู่ใต้อำนาจตนได้ ดังที่ปรากฏในบทอ่านต่อไปนี้

“...เขาเป็นได้แค่คนเขียนรูปเหมือนช่างถนนหรือไม่กี่คนเขียนโปสเตอร์ตามต่างจังหวัด แต่กลับเป็นจิตรกรคนแรกในชั้นของเราที่ได้เป็นสมาชิกพรรค ได้เป็นคนของพวกเขา เป็นคนเดียวที่พวกเขาไว้ใจ เป็นคนเดียวที่มีอำนาจ เขารู้ดีกว่าใคร ๆ ว่าความเจ็บและสายตาเย็นชาของเราปกปิดการดูแลของเรา เขาแก้แค้นด้วยเล่ห์เพทุบายและการตรวจสอบ ระบบข้าราชการอันโสมม เขาอนุมัติห้องพักให้แก่ลูกจ้างระดับล่างได้ง่าย ๆ โดยไม่ชักช้า แม้แต่ครูจิตรกรมือดีที่สุดต้องประจบสอพลอและแย่งชิงกันเพื่อให้ได้มีหลังคาคุ้มหัว เขาบีบคั้นกลั่นแกล้งจิตรกรนับไม่ถ้วน ปล่อยให้ทุกข์ทรมานกับการหาที่อยู่ตลอดเวลาจนหมดเรี่ยวแรง สุดท้ายก็ทำลายพวกเขา ให้พวกเขาเป็นทาสรับใช้ หลายคนได้แต่พูดฮึดฮัด ยอมจำนน หมอบราบคาบแก้ว บ้างก็บาก

หน้าไปหาเขา เกาะแข็งเกาะขาจนกว่าจะได้ห้องเล็ก ๆ ไปนอก มุมแสดงศิลปะในห้อง
นิทรรศการ...”

(ม่านม้ายา,2530:83)

จากข้อความที่กล่าวมา สะท้อนให้เห็นว่าในสังคมเวียดนามมีการคอร์รัปชั่นและการทำงานของ
ระบบราชการที่หละหลวม เห็นได้จากการที่เขาใช้อำนาจตนทำการทุจริตอย่างการอนุมัติห้องพัก
ให้ลูกจ้างได้อย่างง่ายดายและแม้แต่จิตรกรฝีมือดีหลายคนยังต้องประจบประแจงเขาเพื่อให้มี
อำนาจแต่สุดท้ายกลับโดนกลั่นแกล้ง และให้บุคคลเหล่านั้นกลายเป็นลูกจ้างตน แม้จะมีหลาย
คนที่ไม่พอใจแต่ก็เพื่อผลประโยชน์จึงยอมถูกกดขี่ข่มเหง

นอกจากตัวอย่างข้างต้นแล้ว ในวรรณกรรมยังปรากฏถึงการใช้เส้นสายในหน้าที่การงานเพื่อ
ช่วยให้ผู้กระทำผิดพ้นโทษ ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

“...เขาเป็นคนแรก ๆ ในบรรดาวีรบุรุษสมัยต่อต้านที่ได้รับปริญญามหาวิทยาลัย จึง
ได้รับการส่งเสริมอย่างรวดเร็ว เขาโตเต้าไม่นานก็เลื่อนตำแหน่งสูงขึ้น ว่ากันว่าเขาเกิด
มาเพื่อเป็นสมาชิกผู้จงรักภักดีของพรรค จึงมีผู้คุ้มหัวทุกอย่างก้าวตามเส้นทาง เขามี
ความสามารถพอควร แต่บ้าอำนาจและใจคอโหดร้าย ตอนที่จอห์นสันเพิ่มกำลังทาง
ทหาร แผนกของเขาย้ายไปอยู่แถบชนบทราวสิบเจ็ดไมล์จากฮานอย ในจังหวัดเซิน
บิ่นห์ ที่นั่น เขียนซ่มซิ่นเด็กคนหนึ่ง เรื่องแดงซิ่น พ่อแม่ของผู้หญิงจึงไปร้องเรียนกับ
ทางการ เขียนบังกั๊บให้เมียสูงอายุของเขาแก้เผ็ดด้วยการฟ้องคดีกล่าวหาว่าพ่อของ
เด็กผู้หญิงเป็นคนข่มขืน เป็นเรื่องอื้อฉาวใหญ่โตของเมืองในสมัยนั้น แต่ก็รู้ ๆ กัน
เขียนมีพรรคพวกเยอะ เพื่อนฝูง พี่น้อง คู่หูตั้งแต่สมัยต่อต้านฝรั่งเศส คนเหล่านั้น
ตำหนิเขาอย่างรุนแรงไม่มากก็น้อย แต่สุดท้าย ในนามของสามัคคี เพื่อเห็นแก่
ความชอบในอดีต พรรคเขาช่วยกันขอร้องศาล เขียนได้รับโทษจำคุกหกเดือนแต่รอง
อาญา ทว่า ประวัตินิติอาชญากรรมครั้งนี้ไม่ได้ทำให้เขาหาลาบจำ เขาไม่ต้องการอยู่ที่
สถาบันแห่งนั้น เพื่อนร่วมงานรังเกียจเขา เขาอาจจะรอดจากคุก แต่ไม่พ้นจากการถูก
สังคมตราหน้า เขาจึงใช้เส้นสาย และหกเดือนต่อมาก็ได้เป็นผู้อำนวยการขนส่ง เขาอยู่
ที่นั่นมาเก้าปีแล้ว...”

(ม่านม้ายา,2530:164-165)

จากข้อความที่กล่าวมา สะท้อนให้เห็นอย่างชัดเจนว่าระบบราชการเวียดนามมีการคอร์รัปชัน เพราะแม้ว่าจะทำความผิดที่ร้ายแรงมากแต่เมื่อพรรคพวกของเขาใช้เส้นสายในการช่วยเหลือ เขากลับได้รับโทษจำคุกเพียงแค่หกเดือนและรอลงอาญา นั่นหมายความว่าศาลตัดสินแล้วว่าเขาทำผิดจริงแต่ไม่เห็นสมควรที่จะลงโทษจำคุก อีกทั้งเมื่อเวลาผ่านไปเพียงแค่หกเดือนเขาก็กลับใช้อำนาจจากคนเหนือกว่าตนให้เขาได้ไปทำงานเป็นผู้อำนวยการ เห็นได้จากการที่ทางพรรคของเขายื่นคำร้องต่อศาลเพื่อช่วยเขา ทำให้เขาได้รับโทษและรอลงอาญาเท่านั้นและในเวลาหกเดือนถัดมาเขาก็กลับใช้เส้นสายไปเป็นผู้อำนวยการขนส่งอีกที่หนึ่งอีกครั้ง

จะเห็นได้ว่าในสังคมเวียดนามมีการทุจริตหลายรูปแบบที่แสดงออกมาให้เห็นผ่านบทบรรยาย ไม่ว่าจะเป็นการติดสินบน การใช้สื่อสิ่งพิมพ์เป็นเครื่องมือให้ตนรอดพ้นจากการกระทำผิด การกดขี่ข่มเหงจากชนชั้นนำหรือผู้มีอำนาจ หรือแม้แต่การใช้เส้นสายหรืออำนาจของตนให้พ้นผิด จากตัวอย่างที่กล่าวมาทั้งหมด สะท้อนให้เห็นว่าสังคมเวียดนามอย่างระบบราชการก็ยังคงมีความหละหลวมภายใน

(3.2) ระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยม

ในระบบสังคมนิยม รัฐจะเป็นเจ้าของทรัพยากรและเครื่องมือการผลิต ตลอดจนบังคับจัดระบบทรัพยากรและสินค้า โดยการใช้การวางแผนควบคุมหน่วยกิจกรรมทางเศรษฐกิจ อำนาจในการตัดสินใจก็เป็นการรวมอำนาจโดยส่วนกลางหรือพรรคการวางแผนงานในระบบเศรษฐกิจนี้จึงมีความสำคัญมาก และสังคมนิยมก็เป็นระบบเศรษฐกิจอีกรูปแบบหนึ่งของระบบเศรษฐกิจแบบบังคับ ตามกลไกที่ใช้ในการจัดสรรทรัพยากรและสินค้า ในระบบเศรษฐกิจแบบนี้รัฐจะเป็นเจ้าของการผลิตทั้งหมด การตัดสินใจจะมาจากส่วนกลาง ลักษณะความสัมพันธ์ของหน่วยเศรษฐกิจทั้งหมดจะเป็นแนวตั้งเท่านั้น (Vertical communication) ผู้วางแผนของรัฐจึงเป็นเอเยนต์ทางเศรษฐกิจที่สำคัญมากที่จะต้องตัดสินใจในการผลิต การลงทุนและการจำหน่าย ในการวางแผน ผู้นำทางเศรษฐกิจจะต้องรู้ลักษณะสำคัญของระบบเศรษฐกิจ เช่น ชีตความสามารถในการผลิต จำนวนปัจจัยการผลิตที่มีอยู่ จำนวนและคุณภาพของแรงงาน ความพอใจในการบริโภคเพื่อเลือกรูปแบบการผลิต ซึ่งต้องใช้ข้อมูลจากหน่วยเศรษฐกิจไปยังองค์กรที่อยู่เบื้องบน การตัดสินใจขึ้นอยู่กับผู้นำซึ่งต้องติดต่อธุรกิจและเอเยนต์ทางเศรษฐกิจอื่น ๆ (กาญจณี และ เอก

จิต, 2523:12) และประเทศเวียดนามก็เป็นประเทศหนึ่งที่ใช้ระบบเศรษฐกิจนี้ ซึ่งผู้ประพันธ์ได้สะท้อนให้เห็นถึงปัญหาของระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยมไว้ ดังนี้

“...คุณคิดว่าผมไม่คิดเรื่องนี้รี ผมก็เจ็บปวดเมื่อนึกถึงเรื่องนี้รั้มัย ก็ครั้งที่ผมต้องทุกข์ทรมานกับการสำรวจในภาคกลางของเวียดนาม ครั้งสุดท้ายนั้น เมื่อผมเห็นผู้หญิงที่ผ่ายผอมซูบซีดเหล่านั้นทำท่าคราดหญ้าในไร่มันสำปะหลังให้ช่างภาพถ่ายรูป ผมก็สะอื้นในอก แต่ผมเป็นผู้ชาย ผมจึงไม่ร้องให้ออกมา ผมไปที่หลังช่างภาพ ผมเข้าไปหาหญิงชราคนหนึ่งและถามว่า ‘ป่าครับ ไร่ที่ป่าตายหญ้านะ เป็นของหน่วยผลิตหรือของครอบครัว’ แกหันมาทางผม ใบหน้าซูบตอบ หม่นหมองบอกว่า ‘ของฉันที่ไหน ของส่วนรวมทั้งนั้นแหละ’ ผมจึงถามแกว่า ‘ทำไมถึงมาตายหญ้านะ’ แกโยนจอบลงพื้น หอบเหนื่อย แล้วบอกว่า ‘พวกผู้นำคอมมูนสั่งให้ถ่ายรูปลงหนังสือพิมพ์ ที่นาของเราแห้งแล้ง ดินแตกเป็นร่องลึกถึงเข่า ไม่มีน้ำสักหยด จะปลูกมันปลูกข้าวได้อย่างไร เราไม่มีข้าวกินมาสองเดือนแล้ว วันก่อน เมื่อได้ข่าวว่าพวกคุณจะมา เขาก็ไปอำเภอ ขอข้าวเหนียวมาแจกชาวบ้านครอบครัวละสองกิโลครึ่งกับหมูอีกสามขีดครึ่ง’ แกปาดเหงื่อที่ข้อยลงมาตามหน้า แล้วเร่งผม ‘รีบ ๆ ถ่ายรูปเถอะ เราจะได้กลับบ้าน เราทนไม่ไหวแล้ว’ ในตอนนั้น ผมคิดอะไรไม่ออกด้วยซ้ำ นัยน์ตาพร่ามัว ผมกำลังจะบอกผู้หญิงยากจนเหล่านั้นให้กลับบ้าน แต่ก็ต้องปิดปากเงียบ ความเป็นข้าราชการทำให้ผมนึกถึงช่างภาพ เขากะชิบกับผม ‘คนเหล่านี้กำลังอดอยาก พี่ ผมไม่กล้าถ่ายรูปให้ชัด ๆ หรือ ผมจะทำให้มัว ๆ เขากล้าทดลองและให้อำเภอนี้เป็นตัวอย่างของความสำเร็จทางเศรษฐกิจได้ยังไงกัน’ ผมไม่ตอบ...”

(มานายา,2530:32-33)

จากข้อความที่กล่าวมา สะท้อนให้เห็นว่าเนื่องด้วยระบบเศรษฐกิจของประเทศเวียดนามเป็นแบบสังคมนิยม ส่งผลให้ประชาชนต้องดำเนินการตามแผนควบคุมของรัฐบาลเท่านั้นประชาชนไม่มีสิทธิ์ที่จะปฏิเสธไม่ดำเนินการตามแผนของรัฐบาล เพราะหากขัดขึ้นอาจจะถูกลงโทษ เห็นได้จากการที่หญิงชรารายนั้นกล่าวว่าพวกผู้นำสั่งให้ทำเช่นนั้นถึงแม้ว่าไร่มันสำปะหลังจะแห้งแล้งก็ตาม และอาจกล่าวได้ว่าระบบราชการเวียดนามมีความหละหลวม ไม่มีผู้บริหารส่วนท้องถิ่นเข้ามาตรวจสอบพื้นที่ของอำเภอนี้ว่าเหมาะสมหรือไม่กับการที่จะทำเป็นอำเภอดันแบบของความสำเร็จทางเศรษฐกิจ

จะเห็นได้ว่าระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยมมีผลเสียตรงที่ประชาชนไม่มีสิทธิ์แสดงความคิดเห็นหรือปฏิเสธการทำงานที่ได้รับมอบหมายจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพราะรัฐมีอำนาจในการตัดสินใจและมีอำนาจในการควบคุม กำหนด และวางแผนงานภายในประเทศ

(3.3) การขาดความรู้ความสามารถของผู้นำในชุมชน

หากต้องการผู้นำมาปกครองหรือดูแลหน่วยงานและสถานที่แต่ละแห่งนั้น บุคคลที่เข้ามาเป็นผู้นำจะต้องมีความรู้ความสามารถและความเข้าใจในงานนั้น ๆ เพราะหากขาดความรู้ความสามารถหรือขาดความมีภาวะผู้นำ ประชาชนหรือบุคคลที่อยู่ภายใต้ผู้นำคนนั้นก็อาจจะเดือดร้อน ดังจะเห็นได้จากบทอ่านต่อไปนี้

“...ด้วยความมักใหญ่ใฝ่สูงที่จะได้เป็นผู้ถือธงของประเทศ คนคนนี้ก็คิดการใหญ่โดยคิดโครงการเพื่อปรับปรุงการผลิตและปฏิรูประบบชลประทานทั้ง ๆ ที่งานอย่างนี้ต้องการคนเก่ง ๆ ผู้ชำนาญทางวิทยาศาสตร์ คนที่มีประสบการณ์ในการพัฒนา เลขาธิการพรรคจบแค่ชั้นประถม ด้วยการศึกษาในระดับนี้ เขาควรจะมีความสุขอยู่กับครอบครัว เลี้ยงดูเมียกับลูกเจ็ดแปดคน อาจจะมีที่นาสักสิบไร่กับสวนนิดหน่อย เขาจะจัดการกับชีวิตคนนับล้านในภูมิภาคอันสลบซับซ้อนเช่นนั้นได้อย่างไร ด้วยความทะเยอทะยานพร้อมก็มีอำนาจอยู่ในมือ เห็นได้ชัดว่าเขาตั้งโครงการสุ่มเสี่ยง มีเป้าหมายการผลิตที่ไม่ได้ตั้งอยู่บนพื้นฐานวิทยาศาสตร์ เขาบังคับให้ประชาชนโค่นป่าสนเพื่อปลูกข้าว ที่เคยปลูกข้าวก็ให้ปลูกผัก จากนั้นเขาระดมคนห้าหมื่นมาปรับปรุงระบบชลประทานทุ่งนาที่เคยอุดมสมบูรณ์ก็เริ่มแห้งแล้งแตกกระแหง แม้แต่ควายก็ไม่กล้าเดินผ่าน อีกทั้งก็มีน้ำขังเน่าเสีย มันน่าตระหนกที่ได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อความทะเยอทะยานและอำนาจแบ่งบานอยู่ในสมอของคนโง่ อาจจะทำให้เกิดความหายนะยิ่งกว่าการทำลายล้างของระเบิดเสียอีก...”

(มานายา, 2530:33-34)

จากข้อความที่กล่าวมา สะท้อนให้เห็นว่าระบบราชการของเวียดนามมีความหละหลวม เพราะหากต้องการดำเนินโครงการควรจะต้องมีตัวแทนจากหลายฝ่ายมาตรวจสอบว่าสมควรที่จะดำเนินการหรือไม่ หากสมควร ควรจะดำเนินการด้วยวิธีไหนจึงจะเหมาะสมกับพื้นที่แห่งนี้ ไม่ใช่ให้เพียงแต่ผู้นำประจำอำเภอที่ขาดความรู้ความสามารถและขาดประสบการณ์ใช้อำนาจของตนมา

ตัดสินใจเพียงผู้เดียว เห็นได้จากการที่ผู้นำประจำอำเภอคนนี้มีความทะเยอทะยานต้องการก้าวมาเป็นแกนนำของพรรคการเมือง เขาจึงใช้อำนาจของตนจัดทำโครงการเพื่อปรับปรุงผลการผลิตและระบบชลประทาน แต่เพราะเขาจบเพียงแค่ชั้นประถมศึกษา เขาจึงไม่มีความรู้ความสามารถในการปฏิรูปอำเภอแห่งนี้ เช่น ให้อำนาจคนเพื่อปลูกข้าว ส่วนนาข้าวก็ให้เปลี่ยนไปปลูกผักแทน และเมื่อปฏิรูประบบชลประทานทำให้ทุ่งนาที่เคยอุดมสมบูรณ์กลับกลายเป็นที่แห้งแล้งและน้ำเสีย การกระทำเช่นนี้หากเกิดปัญหาหรือผลเสียตามมา ผู้นำจะไม่สามารถแก้ปัญหาได้ตรงจุดและปัญหานั้นอาจจะเรื้อรังจนส่งผลกระทบต่อสังคม

จากตัวอย่างข้างต้น แสดงให้เห็นว่าในสังคมเวียดนาม มีคนจำนวนหนึ่งที่ต้องการก้าวขึ้นไปเป็นใหญ่ แต่หากคนผู้นั้นขาดภาวะความเป็นผู้นำหรือขาดความรู้ความสามารถอย่างเลขาธิการพรรคในบทบรรยายข้างต้นที่กระหายอำนาจ และใช้อำนาจที่ตนมีในทางที่ผิดก็จะก่อให้เกิดปัญหาในภายหลัง

(4) จากนวนิยายรักสู่การวิพากษ์วิจารณ์การเมือง

วรรณกรรมเรื่องม่านมลายา เป็นวรรณกรรมรักที่พูดถึงบริบททางสังคมและการเมืองเวียดนาม อีกทั้งยังเป็นบันเทิงคดีประเภทเรื่องเล่าหมายถึงวรรณคดีที่มีการเล่าเรื่องและการดำเนินเรื่องผ่านพฤติกรรมของตัวละคร โดยมีการกำหนดโครงเรื่อง เนื้อเรื่อง ฉาก บทสนทนาประกอบการเล่าเรื่อง นพพร ประชากุล อธิบายว่า เรื่องเล่า (Narrative) หมายถึงคำพูดหรือข้อเขียนที่กล่าวถึงเหตุการณ์จำนวนหนึ่งที่มีบุคคลเข้ามาเกี่ยวข้อง ดำเนินไปในสถานที่-เวลาและเชื่อมโยงกันเป็นเรื่องราว (วีรวัดน์ อ้างถึงนพพร ประชากุล, 2542ก. : 149) ในแง่นี้บันเทิงคดีประเภทเรื่องเล่าจึงอยู่ในระบวนที่ค้นเดียวกับรายงานข่าวหรือบันทึกเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ซึ่งเป็นเรื่องเล่าเช่นกัน แต่ความแตกต่างอยู่ที่บันเทิงคดีประเภทเรื่องเล่า นั้น “เป็นอิสระจากอำนาจบังคับของข้อเท็จจริงนอกวาทกรรม” (วีรวัดน์ อ้างถึงนพพร ประชากุล, 2542ก. : 149) หรืออาจเรียกได้ว่าเป็นเรื่องสมมุติที่อยู่นอกเหนือจากกรอบของข้อเท็จจริง ดังนั้นผู้แต่งบันเทิงคดีประเภทเรื่องเล่าจึงสามารถสร้างองค์ประกอบขึ้นมาตามที่ต้องการ หรือตาม “ขนบ” ของบันเทิงคดีและผูกองค์ประกอบเหล่านั้นเป็นเรื่องราวที่สื่อความหมายตามต้องการได้ บันเทิงคดีประเภทเรื่องเล่า

ได้แก่ นวนิยาย เรื่องสั้น รวมถึงละครในสื่อสมัยใหม่และภาพยนตร์ เป็นต้น องค์ประกอบของบันเทิงคดีประเภทเรื่องเล่ามีรายละเอียดดังนี้ (วีรวัดน์ อินทรพร, 2561 :161-162)

(4.1) โครงเรื่อง

โครงเรื่อง คือ เหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ผู้แต่งกำหนดขึ้นและนำมาเรียงร้อยต่อกันเป็นเหตุเป็นผลกัน หรืออาจกล่าวได้ว่าโครงเรื่องเป็นการจัดลำดับของเหตุการณ์ที่มีความสอดคล้องกัน โครงเรื่อง (Plot) ต่างกับเนื้อเรื่อง (Story) เนื้อเรื่องอาจไม่จำเป็นต้องมีเหตุผล แต่เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้น ส่วนโครงเรื่องต้องมีเหตุผลเสมอซึ่งเกิดจากปัญหาหรือความขัดแย้งที่ทำให้เกิดเหตุการณ์อื่นตามมา (วีรวัดน์ อินทรพร, 2561 :176) นอกจากนี้โครงเรื่องยังสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ โครงเรื่องใหญ่และโครงเรื่องย่อย ดังนี้

โครงเรื่องใหญ่ (Main Plot) คือ เป็นเหตุการณ์ที่สำคัญที่ผู้ประพันธ์ใช้เป็นแกนให้เรื่องดำเนินไปตั้งแต่ต้นจนจบ (ประทีป เหมือนนิล, 2523:15) ซึ่งวรรณกรรมเรื่องม่านมายามีโครงเรื่องใหญ่เป็นเรื่องราวความรักของสามีภรรยาคู่หนึ่งที่ชีวิตรักกำลังระหองระแหงกัน เพียงเพราะเธอมาอยู่ในภายหลังว่าสามีของเธอละทิ้งอุดมการณ์ที่ทั้งสองมีร่วมกัน ดังนั้นเธอจึงแสวงหาผู้ชายตามอุดมคติเธออีกครั้ง และไม่นานเธอก็พบชายตามอุดมคติเธอ เขาเป็นชายนักแต่งเพลงที่เธอโปรดปราน ทั้งคู่สานสัมพันธ์กัน โดยที่ทั้งเขาและเธอต่างก็เป็นมือที่สามในชีวิตรักของกันและกัน เพราะทั้งคู่ยังไม่หย่าขาดกับสามีและภรรยาของตน ความสัมพันธ์ของเธอกับชายมือที่สามดำเนินไปอย่างฉาบฉวย จนในวันหนึ่งเธอและสามีถึงคราวหย่าร้างกัน จากนั้นไม่นานเธอก็ต้องพบกับความผิดหวังอีกครั้ง เพราะชายมือที่สามของเธอกลับทำผิดต่ออุดมการณ์ของเธอ เหตุการณ์นี้ทำให้รักของเธอกับชายมือที่สามขาดสะบั้น ซึ่งเหตุการณ์สำคัญที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นได้จากตัวอย่างข้อความ ดังต่อไปนี้

“สองสามครั้งแรกที่ผมเขียนบทความอย่างนั้น ผมรู้สึกสลดใจ สับสน สงสัย ผมต่อต้านคัดค้าน ต่อมาผมก็เริ่มมองเห็นว่าการบูชาความสำเร็จนี้รับใช้ประโยชน์ของคนบางกลุ่ม พวกเขาเพาะเลี้ยงมันขึ้นมาด้วยการโกหกไร้ยางอาย ทุกครั้งที่ใครคนหนึ่งได้รับรางวัล สังคมก็ถูกผลักลงหุบเหวยิ่งขึ้น แต่การจะตอบโต้และเอาชนะพวกเขา เราต้องมีกองทัพ รถถัง และขีปนาวุธ ผมเป็นเพียงทหารเลว มีแค่ปืนซีเคและกระสุนชนิดหน้อย

(...) ผมรักคุณ ผมอยากดูแลคุณแต่ใจคุณยังเป็นนักศึกษา ความเป็นจริงสำหรับคุณถูกเขียนด้วยหมึกสีชมพูเท่านั้น เหมือนนิยายเพื่อฝัน คุณไม่ยอมให้มีช้อยกเว้นใด ๆ คุณไร้เดียงสาเหมือนเด็ก ๆ แต่ก็มีทิวี่มานะเหมือนนางพญา ผมถึงได้ปิดบังเรื่องต่าง ๆ กับคุณ” เงวี่ยนกล่าว

“เช่นอะไร ความจริงที่ว่าคุณโกหกนะรี” ลินท์ถาม

“มีความเป็นจริงอยู่สองอย่าง มีความเป็นจริงในอุดมคติมนุษย์ และมีความเป็นจริงอันโหดร้ายของชีวิต” เงวี่ยนตอบ

“นักหนังสือพิมพ์ที่ชื่อสตัยนะ ไม่มีสิทธิลบลวงประชาชน ทำให้สับสนระหว่างอุดมคติกับความเป็นจริง” ลินท์กล่าว

(มานมายา,2530:16-17)

ตัวอย่างบทสนทนาข้างต้นคือเหตุการณ์ที่เธอกับสามีมีปากเสียงกัน ดังจะเห็นได้จากการที่เธอและสามีมีความคิดเห็นที่ต่างกัน การทะเลาะถกเถียงในครั้งนี้ ทำให้เธอเลือกที่จะเมินเฉยใส่สามีและเหตุการณ์ถัดมาจะเป็นครั้งแรกที่เธอกับชายมือที่สามพบกันเป็นครั้งแรก

“นี่ ฉันขอแนะนำให้รู้จักกับลินท์ หลานสาวของฉันเอง นี่ เทรินเฟื่อง นักแต่งเพลง คนที่เขียนเพลงที่หนูชอบมากใจ” ป้าของเธอกล่าว

“สวัสดีค่ะ” ลินท์กล่าวด้วยน้ำเสียงชื่นชม

“สวัสดีครับ คุณผู้หญิง” นักแต่งเพลงพูด ออกจะขี้อาย

(มานมายา,2530:25)

จากบทสนทนาข้างต้นจะเห็นได้ว่าการพบกันครั้งแรกของเธอกับชายมือที่สามเป็นไปด้วยความเรียบง่าย แต่หากมองจากเสียงเล่าของผู้ประพันธ์จะเห็นว่าทั้งเธอและเขาต่างก็แอบรู้สึกดีต่อกันเล็กน้อย ด้วยความที่ชายคนนี้เป็นนักแต่งเพลงที่เธอโปรดปรานจึงไม่แปลกที่เธอจะตกหลุมรักเขาและการพบกันครั้งนี้เป็นจุดเริ่มต้นของความสัมพันธ์ของเขาและเธอ จากวันที่เธอพบกับชายมือที่สาม ความสัมพันธ์ของเธอกับสามียิ่งแย่งลง จนถึงคราวที่ทั้งคู่หย่าร้างกัน ดังจะเห็นจากตัวอย่างข้อความต่อไปนี้

“...นั่นคุณก็อยากได้ลายเซ็นจากผมซินะ(..)ผมบอกคุณว่าผมรอได้หนึ่งปี สองปี สามปี
 แม้แต่นานกว่านี้ ผมรักคุณมากกว่าอะไร ๆ ที่ผู้ชายจะเคยฝันถึงได้ในชีวิต มากกว่า
 ชื่อเสียง เงินทอง ยศถาบรรดาศักดิ์ คุณอยู่กับผมแม้แต่ในความฝัน ผมคิดว่าผมรอให้
 คุณกลับมาได้ชั่วฟ้าสลาย แต่มันไม่จำเป็นอีกแล้ว เอากระดาษมาให้ผม(...)เท่านี้
 แหละ” เขาว่า พลาจวางกระดาษลงบนโต๊ะตรงหน้า

(ม่านมายา,2530:202)

จากนั้นไม่นาน เธอกลับต้องพบกับความผิดหวังอีกครั้งจากชายในอุดมคติของเธอและนำไปสู่
 เหตุการณ์ที่ทำให้รักของเธอกับชายมือที่สามขาดสะบั้นลง

ส่วนโครงเรื่องย่อย (Sub Plot) อาจจะมีหลายเหตุการณ์แทรกอยู่ในโครงเรื่องใหญ่ เพื่อเพิ่ม
 รายละเอียดและช่วยเสริมโครงเรื่องใหญ่ให้สมบูรณ์ (ประทีป เหมือนนิล,2523:15) เหตุการณ์ใน
 โครงเรื่องใหญ่และโครงเรื่องย่อยมีความเกี่ยวเนื่องสัมพันธ์กันอย่างเป็นเหตุเป็นผลและไม่สามารถ
 ตัดโครงเรื่องย่อยออกจากเรื่องได้เพราะโครงเรื่องย่อยเป็นส่วนหนึ่งในการดำเนินเรื่องของโครง
 ใหญ่ (จรูญ เรข รุจนะเวช,2542:39) ซึ่งโครงเรื่องย่อยในวรรณกรรมเรื่องม่านมายนั่นคือการ
 สอดแทรกการวิพากษ์วิจารณ์การเมืองผ่านความเป็นวรรณกรรมรักซึ่งจะเห็นได้จากที่กล่าวไปใน
 ข้างต้น โดยในโครงเรื่องย่อยจะเห็นว่าผู้ประพันธ์ได้แฝงคำวิพากษ์วิจารณ์สังคมและการเมือง
 เวียดนาม ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างข้อความต่อไปนี้

“เมื่อผมเรียนจบ ผมกระตือรือร้นเหมือนอัศวินสวมเสื้อเกราะพร้อมออกศึก อาจจะไม่
 กระตือรือร้นเท่าคุณ แต่ก็เหมือนคุณนั่นแหละ ผมมุ่งมั่นที่จะอยู่อย่างมีศักดิ์ศรีและ
 ชื่อสัตย์ ผมอยากเห็นข้อเขียนของผมรับใช้การปฏิบัติ ช่วยต่อสู้เพื่อความยุติธรรม
 สรรเสริญความก้าวหน้า ประณามความอัปยศอดัษณ์ ความเสื่อมโทรมที่ยังเป็นพิษเป็น
 ภัยต่อสังคมของเรา แต่ผมได้เห็นว่ เวลาและสถานการณ์ที่แยกเราจากปณิธานนั้นกัด
 กร่อนเจตนารมณ์ของเราทีละเล็กทีละน้อย ผมถูกส่งไปทำข่าวทั่วประเทศ ทุกหนทุก
 แห่ง ผู้คนกระตือรือร้นที่จะเข้ามาทักทาย กระตือรือร้นที่จะคุยโวสถิติที่เสกสรรปั้น
 แต่งขึ้นย้อมใจ ทุกหนทุกแห่งโอ้อวดความสำเร็จ ปกปิดความล้มเหลวและความพ่าย
 แพ้ ทุกคนได้รับความทุกข์ทรมานจากโรคเดียวกัน เราถูกครอบงำด้วยผลสำเร็จและ
 ภารกิจจนหลงลืมความเป็นจริง อำพรางอันตรายที่ครอบคลุมสังคมของเรา ใครล่ะจะ

กล้าลุกขึ้นมาต่อต้านความเคียดแค้นเก่า ๆ นี้ซึ่งฝังรากในตัวพี่น้องร่วมชาติของเรามา นานกว่าที่คุณและผมจะนึกออก ในสังคมที่ไม่ให้ความสำคัญกับสิทธิส่วนบุคคล การกระทำของปัจเจกบุคคลย่อมถูกสั่งคลอนด้วยกระแสสังคม” เงวียนกล่าว

(มานมายา,2530 : 16)

อย่างไรก็ตาม จากที่กล่าวไปในข้างต้นจะเห็นได้จากคำกล่าวของเญวียนผู้เป็นสามีว่าเมื่อเขาเรียนจบ เขาต้องการต่อสู้กับความอยุติธรรม เปิดเผยความล้มเหลวในสังคมให้ผู้อื่นได้เห็น แต่เมื่อนานวันไปสังคมและสภาพแวดล้อมรอบตัวเขาก็กลับหล่อหลอมให้ตัวเขาต้องละทิ้งอุดมคติที่มี นั่นแสดงให้เห็นว่าท้ายที่สุดแล้วเขาก็พ่ายแพ้ต่อจิตใจของตนเอง

แต่หากพิจารณาอย่างละเอียดแล้วจะพบว่าเนื่องด้วยสังคมเวียดนามคาดหวังให้ผู้ชายเป็นหัวหน้าครอบครัวที่ดี ต้องดูแลครอบครัวอย่างดี ส่งผลให้ตัวสามีต้องทำผิดอุดมการณ์ที่มีร่วมกับภรรยา เพราะต้องการให้เธอและลูกอยู่ดีกินดีตามแบบที่สังคมเวียดนามส่วนใหญ่มักจะปฏิบัติ ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างข้อความต่อไปนี้

“ก่อนที่เราจะแต่งงานกัน ผมเป็นนักศึกษา เป็นอิสระ นอกจากเวลาที่อยู่กับคุณแล้ว ผมอ่านหนังสือสัปดาห์แล้วสัปดาห์เล่า ผมต้องการแค่ขนมปังนิดหน่อยเป็นอาหาร ต่อมาเราแต่งงานกันแล้วมีเฮืองลี ชีวิตสมบูรณ์ขึ้น มีความสุขมากขึ้น แต่ก็หนักขึ้นด้วย ผมเป็นคนคัดท้ายเรือ ฝ้าดู หวาดหวั่นเมื่อเห็นครอบครัวคนอื่นจมลงรอบตัวเรา”

(มานมายา,2530:15)

“ในช่วงแรกของการมีชีวิตคู่ เมื่อครั้งที่เญวียนยังเป็นเพียงนักข่าวปลายแถว ทั้งคู่มีเสื้อผ้าแค่สามชุด พวกเขาเคยเก็บอาหารกระป๋องไว้ในตู้ที่ต่อหยาบ ๆ จากถังไม้เก่า ๆ ลิ้นหีไม่เคยเรียกร้องอะไร มีข้าวเล็กน้อย(...)หล่อนใส่เสื้อฝ้ายมอซอขัดกับความงาม ทว่าก็ไม่เคยปรียากอยากได้อะไรสักอย่าง แม้แต่รองเท้าสักคู่หรือเสื้อลายดอกสักตัวหรือกางเกงตามสมัยนิยม ชีวิตที่ต้องดิ้นรนและกินอยู่ฝืดเคืองทำให้ผิวพรรณของหล่อนเหลืองซีด ไม่มีน้ำหนัก เญวียนได้เห็นชัดสุดตอนที่หล่อนตั้งท้องเฮืองลี และวันหนึ่งเขาก็ทนไม่ได้อีกต่อไป เขามีอาจเฝ้าเขียนแต่บทความที่ไม่เคยผ่านการเซ็นเซอร์ เขาจึงยอม

จำนนก้มหัวให้กับการบีบคั้นของชีวิต ยินยอม ตอนนั้น มันง่ายสำหรับเขาที่ใช้แค่เศษ
เสี้ยวของความสามารถสร้างความสำเร็จในทางวัตถุ ชีวิตพวกเขาดีขึ้นชั่วข้ามคืน...”

(ม่านมายา, 2530:19-20)

จากตัวอย่างบางส่วนจากโครงเรื่องย่อที่ได้กล่าวไปนั้น แสดงให้เห็นว่าแม้ว่าภายในจิตใจของ
สามีจะไม่ต้องการตีพิมพ์บทความโป๊ปด แต่เพราะการที่ต้องมาทนเห็นภรรยาอดอยาก นั้นทำให้
สามีทนไม่ไหวจึงต้องทำผิดต่ออุดมการณ์ที่มีร่วมกันเพื่อให้ครอบครัวมีชีวิตที่สุขสบายมากขึ้นกว่า
อดีต เพราะหากเขาไม่ทำเช่นนั้นสังคมภายนอกอาจจะตัดสินว่าเขาดูแลครอบครัวไม่ดี
เท่าที่ควรและแสดงให้เห็นว่าในประเทศมีการทุจริต เพราะตัวสามีไม่ได้ต้องการตีพิมพ์บทความโป๊
ปดแต่เขามองเห็นว่าการทุจริตนี้จะนำผลประโยชน์มาให้แก่ตน ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่า จากตัวอย่าง
ข้อความทั้งสองที่กล่าวไปในข้างต้นนั้น แสดงให้เห็นถึงบริบทและสภาพสังคมของเวียดนามที่เป็น
แบบชายเป็นใหญ่ตามแบบฉบับขงจื้อที่นับถือกันมาตั้งแต่อดีตและแสดงให้เห็นถึงความทุจริตที่
เกิดขึ้นภายในประเทศเวียดนาม

(4.2) ตัวละคร

นอกจากวรรณกรรมเรื่องม่านมายาจะมีบทประพันธ์ที่ดำเนินเรื่องราวเกี่ยวกับความรักแล้ว
ในบทประพันธ์ยังสามารถตีความจากตัวละครโดยใช้สัญญาณ ซึ่งสัญญาณ (Sign) หมายถึงสิ่งที่ถูก
สร้างขึ้นเพื่อให้มีความหมาย (Meaning) แทนของจริงหรือตัวจริง (Object) ในตัวบท (Text) และ
ในบริบท (Context) หนึ่ง ๆ สิ่งที่น่ามาใช้เป็นสัญญาณนั้น อาจจะเป็นวัตถุสิ่งของ หรืออาจจะเป็น
รูปภาพ และสัญญาณที่เรารู้จักกันมากที่สุดก็คือ ภาษา ถึงแม้ว่า “สัญญาณ” จะเป็นเพียงตัวแทน
ความหมายของความเป็นจริง แต่นั่นก็ได้ทำให้สัญญาณมีความสำคัญลดน้อยลงเลย (กาญจนา
แก้วเทพ, 2542:80) ส่วนตัวละครหมายถึงองค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่งในวรรณกรรมประเภท
บันเทิงคดี หมายถึงผู้แสดงพฤติกรรมตามเนื้อเรื่องหรือเป็นผู้ก่อให้เกิดเหตุการณ์ต่าง ๆ หรือเป็นผู้
ได้รับผลจากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามโครงเรื่องและผู้เขียนกำหนดไว้ (วีรวุฒน์ อินทรพร, 2561 :207)
และเมื่อพิจารณาแล้วจะพบว่า ผู้ประพันธ์ใช้ตัวละครผู้ชายสองคนคือ เงวี่ยน และเตรินเฟื่องเพื่อ
เป็นตัวแทนของระบบคอมมิวนิสต์และใช้ตัวละครผู้หญิงเป็นตัวแทนประชาชนในประเทศ ดังจะ
เห็นได้จากตัวอย่างต่อไปนี้

4.2.1 เงวี่ยนและเตรินเฟื่อง

ดั่งที่กล่าวไปในข้างต้นว่าผู้ประพันธ์ใช้ทั้งสองตัวละครเป็นภาพแทนสัญลักษณ์หรือตัวแทนของระบบคอมมิวนิสต์เวียดนาม ซึ่งเมื่อนำบทประพันธ์มาพิจารณาอย่างละเอียดจะพบว่าผู้ประพันธ์ได้แฝงให้เห็นถึงการทำงานของพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างข้อความต่อไปนี้

“...เมื่อผมเห็นผู้หญิงที่ผ่ายผอมซูบซีดเหล่านั้นทำท่าคราดหญ้าในไร่มันสำปะหลังให้ช่างภาพถ่ายรูป ผมก็สะอื้นในอก แต่ผมเป็นผู้ชาย ผมจึงไม่ร้องไห้ออกมา ผมไปที่หลังช่างภาพ ผมเข้าไปหาหญิงชราคนหนึ่งและถามว่า ‘ป่าครับ ไร่ที่ป่าตายหญ้านะ เป็นของหน่วยผลิตหรือของครอบครัว’ แกหันมาทางผม ใบหน้าซูบตบ หม่นหมองบอกว่า ‘ของฉันที่ไหน ของส่วนรวมทั้งนั้นแหละ’ ผมจึงถามแกว่า ‘ทำไมถึงมาตายหญ้านะ’ แกโยนจอบลงพื้น หอบเหนื่อย แล้วบอกว่า ‘พวกผู้นำคอมมูนสั่งให้ถ่ายรูปลงหนังสือพิมพ์ ที่นาของเราแห้งแล้ง ดินแตกเป็นร่องลึกถึงเข่า ไม่มีน้ำสักหยด จะปลูกมันปลูกข้าวได้อย่างไร เราไม่มีข้าวกินมาสองเดือนแล้ว วันก่อน เมื่อได้ข่าวว่าพวกคุณจะมา เขาก็ไปอำเภอกอ ขอข้าวเหนียวมาแจกชาวบ้านครอบครัวละสองกิโลครึ่งกับหมูอีกสามขีดครึ่ง’ แกปาดเหงื่อที่ย้อยลงมาตามหน้า แล้วเร่งผม ‘รีบ ๆ ถ่ายรูปเถอะ เราจะไต่กลับบ้าน เราทนไม่ไหวแล้ว’ ในตอนนั้น ผมคิดอะไรไม่ออกด้วยซ้ำ นัยน์ตาพร่ามัว ผมกำลังจะบอกผู้หญิงยากจนเหล่านั้นให้กลับบ้าน แต่ก็ต้องปิดปากเงียบ ความเป็นข้าราชการทำให้ผมนึกถึงช่างภาพ เขากระชิบกับผม ‘คนเหล่านี้กำลังอดอยาก พี่ ผมไม่กล้าถ่ายรูปให้ชัด ๆ หรือ ผมจะทำให้มัว ๆ เขากล้าทดลองและให้อำเภอนี้เป็นตัวอย่างของความสำเร็จทางเศรษฐกิจได้อย่างไรกัน’ ผมไม่ตอบ...” เงวี่ยนกล่าว

(ม่านม่าย, 2530:32-33)

“ไม่มีใครถูกหลอก ทุกคนรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่เมื่อเครื่องจักรเดินเครื่องมันอันตรายที่จะไปสวนทาง เมื่อเบรก สายเบรกถูกใช้จนชำรุด ก็ต้องเปลี่ยนใหม่ทันที ก็เหมือนกับตอนที่บรรณาธิการบริหารเรียกผมไปหาและบอกว่า ‘อำเภอนี้บริหารจัดการดี เป็นมาตรฐานของขบวนการปฏิวัติ คณะรัฐมนตรีมีมติให้เหรียญแล้ว ไปตรวจสอบและเขียนรายงานสำหรับฉบับหน้า เร็ว ๆ นะ อย่าให้ฉบับอื่นตัดหน้าเรา’ ผมออกไปปฏิบัติ

ภารกิจ แล้วผมก็ได้เห็นความจริงอันขมขื่น แต่ผมไม่เคยได้เรื่องจริง ๆ ปัญหาต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับการเขียนบทความเสนอความจริง ไม่มีใครอยากให้ผมเห็นภาพรวม จะมีประโยชน์อะไรที่จะเอาตัวเองซึ่งเป็นแค่กรวดเม็ดหนึ่ง โยนลงไปในพื้นที่ของเครื่องจักรที่กำลังแล่นเต็มกำลัง ผมจะถูกบดเป็นฝุ่นผงในชั่วพริบตา บุคคลแรกที่หันมาเล่นงานผมจะเป็นตัวบรรณาธิการเอง เขาต้องการให้หนังสือพิมพ์ดึงดูดความสนใจของพวกผู้นำ เพื่อสร้างชื่อเสียงให้ตัวเอง ที่นี้สมมติว่าผมทำตรงข้าม ปฏิเสธความเป็นจริงที่ยอมรับกันทั่วไป และผลักดันข้อสังเกตของผมเอง ก็คงยังถือว่าเป็นการกระโจนลงไปบนเส้นทางของรถไฟที่กำลังแล่นมา และสมมติว่ารถไฟจะชลอลงชะตากรรมของผมก็เหมือนเดิม ผมจะถูกบดจนละเอียดและเป็นชิ้น ๆ ”

(ม่านม้ายา, 2530:34)

จากตัวอย่างข้อความที่หนึ่งแสดงให้เห็นว่าผู้ประพันธ์ใช้ตัวละครเงวียนเป็นภาพแทนสัญลักษณ์ของพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามที่ไปกดประชาชน โดยการให้เกษตรกรหลายคนมาสร้างภาพเพื่อนำเสนอข่าวที่ไม่เป็นความจริงให้ประชาชนเห็น และในตัวอย่างที่สองยังแสดงให้เห็นอีกว่าประชาชนทุกคนรู้ว่าสิ่งนี้ผิดและไม่เป็นความจริง แต่เพราะประเทศเวียดนามนั้นปกครองด้วยระบบคอมมิวนิสต์ซึ่งมีพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามเป็นองค์กรที่มีอำนาจสูงสุดเพียงพรรคการเมืองเดียวทำให้ไม่มีใครกล้าที่จะวิพากษ์วิจารณ์การทำงานของพรรค เพราะหากวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลก็ต้องถูกลงโทษ นอกจากตัวอย่างข้างต้นแล้วยังมีอีกหนึ่งตัวอย่างที่แสดงให้เห็นว่าเมื่อพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามได้รับชัยชนะหลังจากสงครามที่ยาวนานมาหลายปี พรรคคอมมิวนิสต์กลับไม่ใส่ใจประชาชนเท่าที่ควร เห็นแต่ประโยชน์ที่ตนจะได้จนลืมไปว่าที่พรรคคอมมิวนิสต์มีอำนาจได้เฉกเช่นทุกวันนี้เป็นเพราะได้รับความร่วมมือจากประชาชน ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างข้อความต่อไปนี้

“จำฉันได้มั๊ย น้องชาย(...)เขาผงกหัว เทรินเฟื่องเบื่องหน้าไปทางอื่น เขาจำชายผู้นั้นได้ แม้จะแกตัวลงและหน้าตาทรุดโทรมจนน่ากลัว พวกเขาเป็นเพื่อนสนิทกันในช่วงสงคราม(...)การต่อต้านฝรั่งเศสผ่านไปเป็นเดือนเป็นปี เมื่อข่าวการประกาศชัยชนะอันเป็นผลของการประชุมที่เจนีวามาถึง พวกเขารีบคำสั่งให้ลงมาพื้นราบเพื่อปลดปล่อยเมืองหลวง เทรินเฟื่องจำได้ว่าทุกคนโอบกอดกันร้องเพลงสุดเสียง(...)หลายปีต่อมาเมื่อเขาได้รับตำแหน่งสำคัญ คณะกรรมการพรรคมอบหมายให้เขาปราบปรามการ

เคลื่อนไหวคัดค้านของขบวนการเถื่อนวันย้ายฟาม(...) ครั้นเตรีนเฟื่องประสบ
ความสำเร็จในภารกิจนี้ เขาก็รุกต่อไปอีกด้วยการรณรงค์ต่อต้านผู้เห็นอกเห็นใจ(...)
เตรีนเฟื่องจัดนักแต่งเพลง อดีตเพื่อนของตน-ไอซ์เม้าหย่าเปคนี่-เป็น “ผู้ต้องสงสัย”
เตรีนเฟื่องรู้ว่าชายผู้นั้นบริสุทธิ์ แต่เขามีอาจจะทิ้งโอกาสที่จะบดขยี้คู่แข่งผู้ม
ความสามารถคนนี้(...) ความริษยาไหลบ่าเข้าสู่สายเลือดของเขาดุจยาพิษ คร่ำความ
ทรงจำของวันคืนแห่งการต่อสู้ร่วมกันเมื่อครั้งสวมหมวกฟางและกินมันเผาในกระท่อม
กลางป่า”

(ม่านม้ายา, 2530: 207-209)

จากตัวอย่างข้อความข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้ประพันธ์ใช้ตัวละครเตรีนเฟื่องเป็นภาพ
แทนสัญลักษณ์ของพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามที่กดขี่ประชาชน เพราะตอนเกิดสงครามทั้งประชาชน
และพรรคคอมมิวนิสต์ต่างก็ช่วยกันป้องกันและปราบปรามศัตรูแต่เมื่อฝ่ายพรรคคอมมิวนิสต์
ได้รับชัยชนะกลับล้มประชาชนที่เคยร่วมด้วยช่วยกันต่อสู้ไว้ข้างหลังอย่างไม่ยติ

(4.2.2) ลินห์

ดังที่กล่าวไปในข้างต้นว่าผู้ประพันธ์ใช้ตัวละครลินห์เป็นภาพแทนสัญลักษณ์หรือตัวแทนของ
ประชาชนในประเทศเวียดนาม ซึ่งเมื่อนำบทประพันธ์มาพิจารณาอย่างละเอียดจะพบว่า
ผู้ประพันธ์ได้ใช้ลินห์เป็นตัวดำเนินเรื่องเพื่อเปิดโปงให้เห็นถึงสภาพความล้มเหลว ข้อเสียของ
ระบบคอมมิวนิสต์และการทำงานที่ทุจริตของพรรคคอมมิวนิสต์เวียดนาม ที่แม้ทุกคนจะรู้ว่าสิ่งที่
พรรคคอมมิวนิสต์เวียดนามทำนั้นผิด แต่ประชาชนก็ไม่สามารถต่อกรกับอำนาจของพรรค
คอมมิวนิสต์เวียดนามหรือวิพากษ์วิจารณ์หรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการทำงานของรัฐบาลได้

(4.3) แก่นเรื่องหรือแนวคิดสำคัญของเรื่อง

แก่นเรื่องหรือแนวคิดสำคัญของเรื่อง คือ สารัตถะสำคัญที่สรุปรวบยอดความคิดสำคัญของ
เรื่อง ซึ่งอาจเป็น “สาร” สำคัญของเรื่องและผู้แต่งต้องการนำเสนออย่างผู้อ่าน ทั้งนี้แก่นเรื่องมิใช่คติ
ธรรมหรือคำสอน แต่เป็นความคิดสำคัญที่ผู้แต่งต้องการเสนอ อาจจะเป็นทรรศนะของผู้แต่งที่มี
ต่อโลกและชีวิตมนุษย์ แก่นเรื่องหรือสารัตถะของเรื่องนี้ ได้มาจากการพิจารณาการกำหนด
องค์ประกอบต่าง ๆ ที่ผู้ประพันธ์ได้นำเสนอไว้ทั้งเรื่องโดยมีแก่นเรื่องเป็นแกนกลางที่เชื่อมโยง

องค์ประกอบทั้งหมดเข้าไว้ด้วยกัน ผู้แต่งอาจนำเสนอไว้อย่างชัดเจนจากชื่อเรื่อง หรือแทรกไว้ในองค์ประกอบต่าง ๆ เช่น ในโครงเรื่อง ในพฤติกรรมของตัวละคร ในบทสนทนา หรือในบทบรรยาย เป็นต้น (วีรวัดน์ อินทรพร, 2561 :162)

สำหรับวรรณกรรมเรื่องม่านมลายา เมื่อศึกษาเนื้อหาอย่างละเอียดแล้วจะพบว่าวรรณกรรมเรื่องนี้มีแก่นเรื่องหลักอยู่ที่การนำเสนอเรื่องราวชีวิตคู่ของสามีภรรยาคนหนึ่ง ซึ่งฝ่ายภรรยาหรือลินท์นั้นทุ่มเทให้กับความรักแต่สุดท้ายแล้วเธอก็กลับโดนสามีอย่างเงวียนหลอก เพราะเขาตีพิมพ์บทความที่โป่งโป้ง สำหรับเธอแล้วการกระทำของเขาทำให้เธอรู้สึกผิดหวังและมองหาชายตามอุดมคติคนใหม่อีกครั้งหนึ่ง ในส่วนแก่นเรื่องรอง ผู้ประพันธ์ได้แฝงไว้ให้เห็นถึงสภาพสังคมและการเมืองเวียดนามในขณะนั้นผ่านบทประพันธ์อย่างการแสดงให้เห็นว่าเวียดนามเป็นประเทศประชาธิปไตยหรือการแสดงคำวิพากษ์วิจารณ์ต่อสังคมและการเมืองเวียดนาม และวรรณกรรมเล่มนี้แม้ไม่ได้ปรากฏเหตุการณ์ของเนื้อเรื่องอย่างแน่ชัดว่าอยู่ระหว่างปีอะไร แต่เมื่อศึกษาอย่างละเอียดแล้ว คาดว่าเป็นในช่วงหนึ่งถึงสองปีก่อนเกิดการปฏิรูปโดยเหมย

เพื่อที่จะแสดงให้เห็นถึงความล้มเหลวที่เกิดขึ้นของสังคมและการเมืองของเวียดนามตามที่กล่าวไปในประวัติศาสตร์ข้างต้นผู้ประพันธ์จึงได้แสดงแก่นเรื่องหลักและแก่นเรื่องรองผ่านหลายตัวละคร โดยเมื่อเปิดเรื่องผู้ประพันธ์ดำเนินเรื่องผ่านสามีภรรยาอย่างเงวียนและลินท์ที่กำลังทะเลาะกัน เงวียนเป็นนักหนังสือพิมพ์วัยสามสิบสองปี ส่วนลินท์เป็นครูสาวในโรงเรียนมัธยม ทั้งคู่มิปากเสียงกันเพราะลินท์มารู้ในภายหลังว่าเงวียนตีพิมพ์บทความด้วยถ้อยคำโป่งโป้ง เธอโกรธเขามาก เพราะในอดีต ก่อนที่ทั้งสองจะแต่งงานกัน เธอตกหลุมรักเขาเพราะคำพูดที่แสนน่าเชื่อถือที่ว่า “ทำไมเราถึงพิศวงเสมอที่เหตุการณ์เปลี่ยนแปลงคนและวิถีชีวิตของเขา? เลิกคิดว่าเขาเป็นนักบุญ นักบุญมีอยู่ในจินตนาการของมนุษย์บุพกาลเท่านั้น ทุกวันนี้คนเราฉลาดพอที่จะรู้ว่าผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายมีปัญหาอยู่แค่สามสิบเปอร์เซ็นต์ ทว่ามีสัดส่วนที่ต่ำซ้ำถึงเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ ด้วยเหตุนี้ เขาถึงได้ทุกข์ทรมานเมื่อผลประโยชน์ของตนคลอนแคลน ทำให้ตัดสินใจและกระทำการอย่างผิดพลาด” เงวียน กวาดรูปบูชาที่ลินท์เคารพที่สุดไปจากแท่นบูชา แต่ตัวเขาเองได้เข้ามาแทนที่ (หน้า 11) ทำให้เมื่อเธอพบว่าเขาตีพิมพ์บทความอันโป่งโป้ง เธอเหมือนกับสูญเสียสิ่งที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ นี่เป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้เธอมองหาชายในอุดมคติใหม่อีกครั้ง ทั้งคู่มิปากเสียงกันอยู่หลายครา ซึ่งการมีปากเสียงของทั้งคู่ส่วนใหญ่จะแสดงให้เห็นถึงการวิพากษ์วิจารณ์สังคมและ

การเมืองเวียดนามในขณะนั้น จนเมื่อวันหนึ่งลินท์ไปร้านกาแฟกับป่าของเธอหรือลาน เธอจึงได้พบกับเตรีนเพื่อผู้มีอาชีพเป็นนักแต่งเพลงที่เธอชื่นชอบเป็นครั้งแรก หลายวันถัดมาลินท์และเตรีนเพื่อพบกันด้วยความบังเอิญอีกครั้ง ทั้งคู่เริ่มสานสัมพันธ์กัน ลินท์เริ่มตกหลุมรักเตรีนเพื่อสำหรับเธอแล้วเขาเปรียบเสมือนแทนบุชายใหม่ที่มาแทนที่สามีของเธอ ส่วนนี้แสดงให้เห็นว่าเตรีนเพื่อเป็นผูชายในอุดมคติตามที่เธอฝันไว้

เรื่องราวชีวิตของทุกตัวละครดำเนินไปเรื่อย ๆ อย่างเชื่องช้า จนในที่สุดความสัมพันธ์ของลินท์กับเงวียนสามีของเธอก็จบลง ทั้งคู่ตัดสินใจหย่ากันที่สุดในที่สุด ผิดกับความสัมพันธ์ของลินท์กับเตรีนเพื่อที่เพิ่มขึ้นทุกวัน แต่แล้วลินท์กลับต้องพบกับความผิดหวังและความเสียใจอีกครั้งหนึ่ง เพราะเมื่อการประชุมสภาพรรคคอมมิวนิสต์จบลง เตรีนเพื่อได้ตำแหน่งในหน้าที่การทำงานเดิมของเขาอย่างการเป็นหัวหน้าสหภาพนักดนตรีกลับคืนมา ในตอนนั้นลินท์ยินดีกับเขาสุดหัวใจ แต่แล้วเมื่อถึงวันจัดการประชุมเพื่อเฉลิมฉลองผลของสภา เตรีนเพื่อต้องขึ้นกล่าวขอบคุณ เขากลับประกาศในสิ่งที่ลินท์นึกไม่ถึงออกมา เขากล่าวขอบคุณถึงบุคคลที่เคยปลดเขาออกจากตำแหน่งเมื่อห้าปีที่แล้วด้วยสีหน้าที่อ่อนโยน “เธอพยายามจับใจความแต่ละวลี แต่ละความคิด แต่คราวนี้ไม่ผิดพลาดแน่ เตรีนเพื่อกำลังประกาศสิ่งตรงกันข้ามกับที่เคยพูดกับหล่อนเสมอมา คำพูดอันจับใจของเขากังวานใสดุจแก้วผลึก เหมือนเสียงจากแตรทองเหลือง เขาแสดงความบนอบผู้มีอำนาจมากเกินไป” (หน้า 211) ในตอนนั้นเองที่ลินท์รู้สึกว่ารูปบุชายของเธอล้มครืนลงมาในชั่วพริบตา เธอเจ็บใจและรู้สึกเศร้า เธอกล่าวว่าเธอจะไม่วันรักเขาได้อย่างที่เคยรัก และสุดท้ายความสัมพันธ์ของลินท์กับเตรีนเพื่อก็จบลง แต่เรื่องราวชีวิตของลินท์ยังดำเนินต่อไป เธอได้พบกับจิตรกรคนหนึ่งที่เขาชอบเธอ เขาเข้ามาทักทายเธอและเริ่มสร้างความสัมพันธ์กัน โดยท้ายที่สุดแล้วผู้ประพันธ์ก็จบเรื่องโดยที่ไม่ได้เฉลยว่าความสัมพันธ์ของเธอกับจิตรกรผู้นั้นเป็นไปในทิศทางใด

วรรณกรรมเรื่องมานมายา ในด้านที่เสนอเกี่ยวกับความรักนั้นผู้ประพันธ์ได้แสดงให้เห็นว่าฝ่ายหญิงหรือภรรยาต้องการมองหาชายในอุดมคติคนอยู่ตลอดเวลา เพราะเมื่อเธอผิดหวังจากสามี เธอจึงมองหาผู้ชายในอุดมคติคนใหม่โดยที่ไม่มองข้ามข้อผิดพลาดที่สามีของเธอมิ และเมื่อเธอพบกับชายในอุดมคติคนใหม่ เธอกลับต้องผิดหวังอีกครั้ง เพราะแท้จริง แล้วชายคนใหม่ก็ยังไม่ใช่ชายในอุดมคติเธออยู่ดี ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าในเรื่องของความรักหากต้องการหาคนในอุดมคติ

ตามที่ต้องการโดยไม่มองข้ามข้อผิดพลาดบางประการไปก็อาจจะทำให้ผิดหวังซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพราะในความเป็นจริงเราทุกคนนั้นไม่มีความสมบูรณ์แบบในชีวิต นอกเหนือจากด้านความรักแล้วยังสามารถตีความในเรื่องอุดมการณ์ของพรรคคอมมิวนิสต์และสามารถมองเห็นถึงบริบททางสังคมและการเมืองของเวียดนามได้อีกเช่นกัน ดังจะเห็นได้จากการใช้ภาพแทนสัญญาณผ่านตัวละครหลักทั้งสามคือเจี๊ยงและเตีรินเฟืองที่เป็นภาพแทนสัญญาณของระบบคอมมิวนิสต์และลินท์ที่เป็นภาพแทนสัญญาณของประชาชนในประเทศ และบริบทที่เห็นได้ชัดคือความล้มเหลวทางสังคมและการเมืองการปกครองของเวียดนาม โดยผู้ประพันธ์ได้แสดงให้เห็นถึงความล้มเหลวหลายรูปแบบ แต่ท้ายที่สุดแล้วความล้มเหลวเหล่านั้นก็ยังคงปรากฏในสังคมเวียดนามมาโดยตลอด และจากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่าบทประพันธ์ของวรรณกรรมนั้นเหมาะสมกับชื่อวรรณกรรมอย่างม่านมายาเป็นอย่างมาก

บรรณานุกรม

หนังสือ

ชนันท์ บุนวรรณา. (2556). **วิทยานิพนธ์สาขาประวัติศาสตร์เวียดนาม ระหว่าง**

ค.ศ. 1985-2010 : สํารวจสถานภาพองค์ความรู้. ขอนแก่น: ศูนย์วิจัยพหุลักษณะสังคมลุ่มน้ำโขง มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

ธีระ นุชเปี่ยม. (2537). **เวียดนามหลัง 1975 (ครั้งที่พิมพ์ 1).** กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ดอกหญ้า.

มนธิรา ราโท. (2553). **วรรณกรรมเวียดนามหลังปี ค.ศ. 1975 พลวัตและการเปลี่ยนแปลง**

(ครั้งที่พิมพ์ 1). กรุงเทพฯ: ศูนย์หนังสือแห่งจุฬาลงกรณ์วิทยาลัย.

เทียนคักเวียน. (2545). **เวียดนาม ประวัติศาสตร์ฉบับพิสดาร (ครั้งที่พิมพ์ 1).**

แปลโดย เพ็ชรี สุมิตร. กรุงเทพฯ: THE TOYOTA FOUNDATION และมูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์.

วิทยานิพนธ์

กิตติกานต์ ชัยนหา. (2548). **เวียดนาม : การปฏิรูปประเทศ ด้านเศรษฐกิจ การเมือง**

จาก ค.ศ. 1986-2000. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชารัฐศาสตร์, คณะรัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยรามคำแหง

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

Carole McDonnell. (2002). **Book review Beyond Illusions by Duong Thu Huong.**

Retrieved from <http://www.curledup.com/beyondil.htm>

Étonnants Voyageurs. (n.d.d). **DUONG THU HUONG.**

Retrieved from <https://www.etonnants-voyageurs.com/spip.php?article1689>

NGUOI KE SU. (n.d.d). DƯƠNG THU HƯƠNG.

Retrieved from <http://nguoikesu.com/nhan-vat/duong-thu-huong>

Nguyen Khang. (30 กรกฎาคม 2012). **Suy nghĩ về tiểu thuyết “Bên kia bờ ảo vọng”**.

Retrieved from <https://phebinhvanhoc.com.vn/suy-nghi-ve-tieu-thuyet-ben-kia-bo-ao-vong/>

Suzanne LaPierre. (2019). **Suzanne LaPierre's Reviews**.

Retrieved from https://www.goodreads.com/review/show/2737008674?book_show_action=true&from_review_page=1

Tuyen Tran. (2017). **Tuyen Tran's Reviews**.

Retrieved from <https://www.goodreads.com/review/show/1891476679>

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ-นามสกุล	นางสาว เมธาวิ แถมกลาง
วันเดือนปีเกิด	23 มิถุนายน พ.ศ. 2541
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	114 ซ.10 ถ.มิตรภาพ ต.ในเมือง อ.เมือง จ.นครราชสีมา 30000
ประวัติการศึกษา	
ระดับปริญญาตรี	มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์ คณะอักษรศาสตร์ สาขาเอเชียศึกษา ภาษาเวียดนาม
ระดับมัธยมศึกษา	โรงเรียนอัสสัมชัญนครราชสีมา
ระดับประถมศึกษา	โรงเรียนอัสสัมชัญนครราชสีมา